

HÅNDBOK 2021/22

**SUPPORTERUNIONEN
FOR BRITISK FOTBALL**

Denne sesongen viser vi alle kampene.

2 Play

Vi som elsker Premier League.

Postboks 2660
St. Hanshaugen
N-0131 Oslo

E-post:
post@supporterunionen.no

Nettsider:
www.supporterunionen.no
www.banehopper.com
f/supporterunionen.no

STYRET

LEDER:

Anders Christensen
(Liverpool)

NESTLEDER:

Ray Tørnkvist
(Leeds United)

ØKONOMIANSVARLIG:

Finn Morten Steen
(Derby County)

STYREMEDLEMMER:

Harald Unhjem
(Chelsea)

Bent Uvaag Johansen
(Celtic)

Karl Yngvar Øvensen
(Hibernian)

I REDAKSJONEN:

Ray Tørnkvist (redaktør)

Bent Uvaag Johansen

Karl Yngvar Øvensen

Anders Christensen

Harald Unhjem

Roger Ødegård

(gjesteskribent)

Ivar Tisthammer

(gjesteskribent)

Håkon Hals Hellerud

(grafisk design)

Forsidebilde: Bildbyrå/NFF

Det skulle ikke bli EM gull til England denne gang heller. I motsetning til naboen Skottland som gikk ut tidligere trodde, de fleste som elsker engelsk fotball at denne gangen skulle pokalen bli «vår». Italia, som spilte sitt spillemessig beste mesterskap på mange tiår, møtte England i finalen. Det ble seier på straffespark til Italia, og diskusjonene om taktikken vil gå i lange tider. Uansett var det et meget godt EM av England, og vi får være stolte av det våre «landsmenn» presterte, uansett resultat.

REDAKTØREN

Nok en gang har det vært en vrien sesong med hensyn til pandemien. Ikke har vi fått reist over for å se vårt favorittlag, og det har vært helt tomt for tilskuere inntil nylig. Covid-19-viruset har krevd sine liv og satt preg på kampene, men noen lyspunkter har det vært allikevel. Champions League 2020/21 sendte ut signaler om at det er i Premier League at nivået er klart best. Både de spanske og tyske lagene forsvant til slutt ut av turneringen, og vi sto med en helengelsk finale. Chelsea slo et Manchester City som til tider har virket uslæelig. Pokalen havnet dermed i London til stor jubel for de helblå. Manchester City under Pep Guardiolas ledelse vant Premier League med hele 12 tolv poengs forsprang til byrivalen United, og i ligacupen slo de Tottenham 1-0 i finalen. All ære til Manchester City, som virkelig er blitt en stabil toppklubb på europeisk nivå. I FA-cupen vant Leicester City sin første seier i fotballens mest tradisjonsrike turnering.

Damefotballen har virkelig gjort sitt inntog i Storbritannia. Women's Super League er blitt populær, og den består av spillere på topp europeisk nivå. Det er også mange norske jenter i seriens øverste divisjon (Maria Thorisdottir presenteres i årets bok), og det er klubbene med de kjente navnene som også her dominerer. Chelsea Women vant ligaen for andre året på rad. FA-cupen 2020/21 spilles først ferdig senere i år grunnet pandemien.

Ser vi på ligaen i England både for herrer og damer har den vært vanskelig for mange klubber. Flere lag nedover i ligaen, og særlig amatørklubbene sliter med å fortsette. Macclesfield er en av klubbene som har måtte starte på nytt igjen. Skotsk fotball har igjen fått opp Rangers som en toppklubb, mens en klubb som Berwick Rangers måtte ta den tungen veien ut av det skotske ligasystemet og ble erstattet av Keltic Hearts. Nivået og penger er det vel så som så med, men du verden for en sjarm. Berwick på sin side kan leve mange år på sin seier i 1966/67 i Scottish FA Cup over selveste Rangers og kommer nok tilbake. Klubben har geografisk tilhørighet i England, men er tilknyttet skotsk fotball.

Interessen for britisk fotball har vært upåklagelig, og den har pandemien ikke kunnet stoppe. Jubel og tårer er det ingen som kan ta fra oss. Når kalenderåret vipper over til 2022 håper vi i SBF igjen å kunne arrangere supportercup og quizkvelder. I mellomtiden ønskes alle supportere av sine klubber en riktig god sesong.

MEDLEMSTALL SBF 2021

Supporterklubb	2020/21	2019/20	Endring
1 Liverpool	51 263	53 505	-2 242
2 Manchester United	39 062	42 621	-3 559
3 Leeds United	7 601	5 552	2 049
4 Tottenham Hotspur	6 006	5 885	121
5 Arsenal	5 993	6 686	-693
6 Manchester City	2 389	2 530	-141
7 Chelsea	1 892	1 959	-67
8 West Ham United	721	898	-177
9 Stoke City	665	643	22
10 Aston Villa	568	547	21
11 Everton	505	595	-90
12 Queens Park Rangers	503	502	1
13 Ipswich Town	422	403	19
14 Derby County	411	414	-3
15 Newcastle United	380	470	-90
16 Scarborough Athletic	279	272	7
17 Wolverhampton Wanderers	246	225	21
18 Blackburn Rovers	229	289	-60
19 Nottingham Forest	221	207	14
20 Southampton	213	182	31
21 Kidderminster Harriers	190	187	3
22 Coventry City	163	134	29
23 Rochdale	156	165	-9
24 Bolton Wanderers	154	153	1
25 Sheffield United	153	150	3
26 Leicester City	151	149	2
27 Forest Green Rovers	150	128	22
27 Sunderland	150	110	40
29 Crystal Palace	134	127	7
30 Celtic	128	156	-28
30 Fulham	128	138	-10
32 Luton Town	117	137	-20
33 Portsmouth	110	107	3
34 Burnley	81	82	-1
35 Hibernian	73	70	3
35 Brentford	73	63	10
37 Huddersfield Town	59	51	8
38 Brighton & Hove Albion	57	49	8
39 Birmingham City	52	48	4
40 Woking	45	45	0
40 Swansea City	45	41	4
42 Bury	37	35	2
43 West Bromwich Albion	35	30	5
44 Cheltenham Town	32	32	0
44 Peterborough United	32	29	3
46 Exeter City	30	30	0
46 Macclesfield Town	30	30	0
48 Stretford Paddock	28	0	28
49 Middlesbrough	27	25	2
50 AFC Wimbledon	20	20	0
51 Wycombe Wanderers	19	7	12
52 Barnet	15	15	0
53 Aldershot Town	12	11	1
54 Cardiff City	8	8	0
55 Charlton Athletic	4	8	-4
Millwall	0	50	-50
Norwich City	0	50	-50
Fleetwood Town	0	25	-25
Altrincham	0	3	-3
	122 267	127 083	-4 816

*Oppdatert pr 31. mai 2021

AV: RAV TØRNVIST
BILDEKREDITT: BILDVRAN/NFF

MARIA THORISDOTTIR (28) : - SKAL SETTE MANCHESTER UNITED PÅ KARTET IGJEN

Maria Thorisdottir har kommet til en av verdens største klubber i Manchester United. Landslagsspilleren for Norge med nesten 50 kamper med flagget på brystet er som en veteran å regne, og tok i januar 2021 et nytt steg i karrieren da hun kom til Manchester United. Klubben hvor Ole Gunnar Solskjær kom i 1996, og etter ham flere andre norske spillere, har vunnet mange titler på herresiden. Når har den hardtsatsende klubben bestemt seg for å kjempe om edelt metall også på kvinnesiden, og hva var da mer naturlig enn å hente Thorisdottir fra Chelsea?

Vi fikk en prat med spilleren som med sine 28 år er en ren veteran å regne som proff, og som i tillegg har drevet det langt også i håndball før fotballen ble hennes valg. Hun er nå sentral i oppbyggingen og satsingen til Manchester Uniteds kvinnelag i Women's Super League.

Først og fremst takk for at vi fikk en prat med deg om din historie om veien hit og din profftilværelse. Det har vært en lang reise, og kan du fortelle oss litt om hvordan det hele startet og veien mot profesjonell som alle fotballspillere drømmer om?

Det er jeg som vil si tusen takk først for at dere ville skrive om meg. Jeg vet hvor mye dere følger med i britisk og annen fotball og alle som reiser på kamper hver sesong, så det er bare hyggelig at dere valgte meg.

Jeg startet med idrett veldig tidlig, og selv om jeg spilte fotball var det håndball som var min hovedidrett i mange år. Jeg drev det så langt at jeg var på Sola sitt damelag i toppdivisjonen og har også landskamper på yngres nivå. Etter en tid streiket knærne da underlaget i håndball er

hardt og jeg valgte fotball der jeg spilte på Klepp i mange år. Det var også bedre for meg da underlaget er mykere selv med kunstgress. Jeg var mye skadet en tid, men fram mot sesongen 2014/15 gikk det veldig bra, og jeg debuterte på kvinnelandslaget. Etter dette gikk det bare to år før Chelsea ville ha meg. Damefotballen hadde nå fått en riktig anerkjennelse og det var et spennende tilbud fra London. De måtte betale Klepp noen kroner og det var bare å reise til et fantastisk sted nemlig London. Klubben hadde alt og det var en fin tid, der jeg lærte veldig mye nytt.

Etter hvert kom det veldig mange stjerner til klubben, og fram mot 2021 ble det lite spilletid. Klubben gikk i dialog med Manchester United da de ville at jeg som var en etablert landslagsspiller skulle spille fast. Personlig hadde jeg det veldig bra, men og komme til Manchester var stort det også. Her har vi også alle fasiliteter, og vi blir skjermet godt, særlig nå i pandemien der reglene er veldig strenge. Så sånn har denne reisen vært så langt.

Du kom over til Chelsea først i 2017. Hvordan var forskjellen mellom det å spille i Toppserien og så i Women's Premier League? Er det store forskjeller?

Det er klart at selv om grunnprinsippene er de samme, så er alt mye større med personlige trenere, forsvarstrenere og medisinsk personell. Alt blir større og mer profesjonelt. Det er jo også jobben min, og det er som en arbeidsplass som har alt. Chelsea er en klubb som har flere spillere fra utlandet, også fra Norge, så det blir veldig internasjonalt. Tempoet i kampene er større også, selv om det blir mer likt da jeg spiller for det norske Landslaget.

Hvis vi starter med tiden i Chelsea - er det bra miljø? Fikk du mange lagvenninner, og hvordan var livet å leve i London ellers?

Når var jeg litt heldig med miljøet, da vi var flere norske etter hvert, men det blir ikke så veldig mye tid til annet en trening og kamper. Vi er

profesjonelle og må ha et godt kosthold med mye søvn og hvile etter trening og kamp, så det er lite nattklubber og diskotek. Mange er jo også gift og har barn og prioriterer familien, men mange er blitt gode venner også utenom fotballen.

Du debuterte på det Norske A landslaget i 2015. Senere har det gått slag i slag og du nærmer deg 50 landskamper. Hvordan er det å spille med dem som er i store klubber som deg, kontra den norske ligaen?

Jeg syntes vi alle drar "lasset" sammen. Det er et kjempesint miljø på landslaget og ingen konflikter. Jeg synes heller ikke det er noen stjerner blant oss, uansett liga. Vi lærer av hverandre kamp etter kamp. Landslagstreneren Martin Sjögren er også helt topp, så det å spille på landslaget er en ære.

Vi kommer ikke utenom at du er datter av verdens beste håndballtrener. Hva har dette hatt å si for karrieren din? Har det vært mye mas om at du skulle gjøre det og det?

Pappa har aldri mast om noen ting til meg. Jeg har alltid tatt mine egne valg og gjort det som var mest gøy å gjøre. Det er klart at det ble håndball fordi jeg var i miljøet. Senere valgte jeg fotball grunnet skader, og pappa sa jeg selv skulle velge min egen vei. Foreldrene mine støtter meg alltid, og når vi snakker om pappa er han "verdens beste pappa".

Du kom til Manchester i 2021 etter nesten fire år i Chelsea. Hvordan kom denne overgangen? Var det Chelsea som ville? Eller du?

Chelsea ville at jeg skulle spille mer. Det var mange stjerner i Chelsea og Manchester United kom på banen. De tilbød greie betingelser og hadde også fine treningsforhold. Vi trener nå på det samme anlegget som guttene bruker. Jeg var positiv til dette og det var full overenstemmelse mellom meg og klubbene. Det er klart jeg trivdes godt i Chelsea, men ville spille mest mulig.

Manchester United forbinder jo vi nordmenn særlig med Ole Gunnar Solskjær. Han har jo styrt laget med stø hånd. Har dere eller du noe kontakt med han?

Ja, faktisk så har vi litt kontakt. Han stikker ofte innom treningene våre og står og ser på øvelsene. Jeg prater stadig med han når jeg treffer han i klubben, og han er helt super. Er vel den største norske stjernespiller noensinne.

Så livet i Manchester United er greit for din del, og du trives?

Absolutt. Det er supre lagvenninner. Nå under pandemien er det ikke så veldig mye kontakt privat da dette blir tatt på stort alvor også her i England. Vi ble veldig godt kjent med hverandre i Chelsea men det er veldig greit også i denne klubben.

Når det gjelder det økonomiske så er vel ikke dere i nærheten av Bruno Fernandes og Paul Pogba, men du lever greit med en kontrakt i England?

Nei, vi er ikke i nærheten av gutta, men vi lever greit og det er veldig ordnende forhold her i Manchester som det var i Chelsea. Women's Premier League er kommet langt når det også gjelder dette.

Når du ikke spiller fotball, hva gjør du da? Er dere på guttas kamper og ser. Er det noen kontakt med dem utenom trening?

Utenom fotballen blir det liten tid til andre ting. Jeg studerer litt «management» på nettet. Da jeg var i Chelsea kunne vi nok gått på kamper, men vi spilte mange ganger samtidig, og så kom jo pandemien. Det er strengt, og vi har ingen kontakt med dem utenom treninger, men vi ser dem i klubben og hilser og prater.

Boforhold i England - hvordan er dette? Du har jo bodd to steder, og Manchester er jo en stor by det også!

Jeg bor i en by utenfor Manchester. Forholdene er ganske like som i London. Trives veldig godt sammen med hunden min Theo, som er min beste venn her borte.

Hva synes du om kvinnefotballen? Har den fått aksept? Her hjemme har den jo kommet langt synes jeg, da det er blitt veldig populært og fasilitetene er veldig bra.

Ja, det er blitt bedre og bedre. Det at også vi kan leve av å spille fotballen vi elsker er veldig bra. For min egen del synes jeg vi har hatt det bra i mange år nå, men det blir også stadig bedre.

Det var veldig hyggelig å få en prat med deg om din karriere, og senere skal du kanskje til en større klubb eller tilbake til Chelsea?

Bare hyggelig å fortelle litt om karrieren min. Jeg vet jo det er mange i Norge som reiser til Storbritannia og ser fotball. Vi spiller på Leigh Genesis sin bane Leigh Sports Village Stadium, så når dere igjen kan reise er det bare å komme og se på oss. Vi blir nok ikke ligamestre denne sesongen, men neste sesong skal vi bli enda bedre. Når det gjelder klubbytte får tiden vise, men nå har jeg det veldig fint der jeg er.

Det var det vi fikk med Maria Thorisdóttir (28), som har opplevd det meste i fotballen tross ung alder - fra håndball på toppnivå i Norge til Women's Premier League i England.

Maria Thorisdóttir

Født: 5. Juni 1993

Tidligere også håndballspiller for Sola og Stabæk med aldersbestemte landskamper.

Satsset fullt på fotball i Klepp (2010 – 2017) etter en alvorlig kneskade.

Deretter profesjonell i Chelsea (2017 – 2021) og i Manchester United fra 2021.

49 A-landskamper for Norge pr juni 2021

VM-KVALIFISERING HØSTEN 2021

01.09. KL. 20:45

**NORGE -
NEDERLAND**

04.09. KL. 18:00

**LATVIA -
NORGE**

07.09. KL. 20:45

**NORGE -
GIBRALTAR**

08.10. KL. 20:45

**TYRKIA -
NORGE**

11.10. KL. 20:45

**NORGE -
MONTENEGRO**

13.11. KL. 18:00

**NORGE -
LATVIA**

16.11. KL. 20:45

**NEDERLAND -
NORGE**

Se fotball.no for
oppdatert informasjon

Fra venstre: Finn Morten, Harald, Bent, Anders, Ray og Karl Yngvar

LEDER:

Anders Christensen (født 1974)

Anders er leder på tredje året i Supporterunionen. Liverpool-supporteren har vært med i styret siden 2012 og har hovedansvaret for det som skjer i SBF og skaper trygg og god stabilitet. Han er ansvarlig for oppdatering av nyheter på hjemmesiden og Facebook samt at han er juryleder for årets supporter.

NESTLEDER:

Ray Tørnkvist (født 1962)

Ray er nestleder og har vært med siden 1998 i Supporterunionen. Han har hatt ulike roller og var leder i to perioder på 2000 tallet. Han kalles «vaktmesteren» da han gjør mye av det praktiske som å skaffe annonser, sponsorer og avtaler samt at han er juryleder for årets medlemsblad. Leeds United-supporteren er i sesongen 2020/21 redaktør for SBFs årlige håndbok. I tillegg følger han opp aktiviteten i supporterklubbene, godkjenner banebesøk på www.banehopper.com henter posten i postboksen ukentlig.

ØKONOMIANSVARLIG:

Finn Morten Steen (født 1956)

Finn Morten er unik. Han var med å stifte Supporterunionen i 1986. Siden har han vært økonomiansvarlig. Han kalles også «Mr Derby». SBFs økonomi har alltid vært veldig god, og mye av æren for dette skal tilfalle Finn Morten som har full oversikt. Samtidig med dette er han en

meget god bidragsyter til å skape et godt miljø innad i SBF.

STYREMEDLEMMER:

Harald Unhjem (født 1957)

Harald er Chelsea-supporter. Han er med i juryen for årets medlemsblad og årets supporter samt at skriver stort sett referat fra hvert møte. Harald har også med sin juristutdannelse også ansvaret for våre kontrakter opp mot samarbeidspartnere. SBF styrets årlige sammenkomst er på hans vakre landsted på Fuglevik.

Bent Uvaag Johansen (født 1968)

Bent er inne i sin andre periode i SBFs styre fra 2018. Celtic-supporteren var også tidligere med fra 2001 til 2016. Han er ansvarlig for SBFs hjemmeside og banehoppersiden (www.banehopper.com) samt at han sitter i juryen for årets pris for nett og sosiale medier. Bent legger ned mange timer i jobben han gjør for banehopper i SBF.

Karl Yngvar Øvensen (født 1965)

Karl kom med i styret i 2018. Han er en meget ivrig Hibernian-supporter der han styrer supporterklubben med eget medlemsblad. I SBF er han juryleder for årets pris for nett og sosiale medier. I tillegg har han vært skribent for årets utgave av SBFs håndbok og en av initiativtagerne og ansvarlig for gjennomføringen SBFs nettquiz.

ÅRETS SUPPORTER 2019/20: ODIN HENRIKSEN (WOLVERHAMPTON WANDERERS)

Odin flankert av Wolves-legendene Kenny Hibbitt, John Richards, Steve Daley og Colin Brazier

Odin Henriksen (58) fra Bergen har vært Wolverhampton-supporter siden begynnelsen av 70-tallet. Han har vært sesongkortinnehaver i en årrekke og er en markant skikkelse i det norske Wolverhampton-miljøet. Blant flere andre svært sterke kandidater falt i år valget på Odin på grunn av sine mange bidrag blant både norske og engelske Wolverhampton-supportere og for sitt fantastiske Wolves-museum, som han åpnet i 2015. I 2020 ble han også kåret til årets Wolverhampton-supporter av den engelske supporterklubben, så dette er en mann som har satt spor etter seg.

AV: ANDERS CHRISTENSEN

Først og fremst er det kjempehyggelig å bli satt pris på på denne måten. Dette er jo en pris som henger høyt, og jeg har også vært nominert ved en tidligere anledning. Likevel var dette veldig overraskende og absolutt ikke noe jeg hadde forventet, selv om jeg var klar over at jeg var en

av tre kandidater som var blitt plukket ut. Jeg satt faktisk midt i en podkastinnspilling (Ulvehyl) da kåringen ble offentliggjort på TV 2. Så jeg ble tatt litt på senga, men først og fremst er dette utrolig hyggelig.

Hvorfor ble det akkurat Wolves for deg?

Det at jeg endte opp som Wolves-supporter har en ganske spesiell forhistorie. Onkelen min studerte nemlig til fysioterapeut i byen på slutten av 60- og begynnelsen av 70-tallet, og i den forbindelse var han mye på Molineux og ble etter hvert godt kjent med miljøet rundt klubben. Og når han kom hjem til Norge, hadde han alltid med seg bilder og autofrafer fra spillerne. I tillegg fikk bestekompisen hans, Torbjørn Andersen, jobb som fysioterapeut i klubben, hvor han jobbet fra 1969 til 1974. Jeg tror nesten han må ha vært den første nordmannen i engelsk fotball, og han kan sees på mange lagbilder fra denne perioden. Det at vi fikk en mann på innsiden i klubben var utrolig stas.

Når reiste du selv over første gang, og vet du hvor mange turer det har blitt totalt?

Første gang jeg reiste til Wolverhampton var i sommerferien 1984. Litt kjøpt selvfølgelig at det ikke var noen kamp å gå på mens jeg var der, men jeg ble tatt veldig godt imot og fikk omvisning på Molineux av Wolves-manager Tommy Docherty. Min første kamp kom først i 1995, da vi spilte hjemme mot Portsmouth i Championship - en kamp vi vant 1-0 etter scoring av Steve Bull. Siden har det blitt mange kamper både på Molineux og på andre baner. Jeg er også en ivrig groundhopper, og jeg er nå oppe i 58 baner totalt i England. Til sammen har jeg vært på 113 Wolves-kamper - 76 av dem på Molineux.

Er det noen spesielle minner eller høydepunkter fra din supporterkarriere som du ønsker å trekke fram?

Klubbens virkelige storhetstid var tilbake på 1950-tallet, så jeg har ikke fått opplevd å se klubben min vinne så veldig mange titler, men det betyr bare at man setter ekstra stor pris på det man får. Ligacupfinalen mot Manchester City i 1974 står i så måte som et av mine sterkeste barndomsminner. City var store favoritter, men det var vi som til slutt trakk det lengste strået og vant 2-1 etter scoringer av Kenny Hibbitt og John Richards. Jeg husker at jeg så kampen hos hyttenaboen, som hadde fått reise-TV med farger. Det var sjelden kost den gangen! I nyere tid må jeg nok trekke fram play-off-finalen mot Sheffield United i Cardiff i 2003. Det å stå der sammen med 35000 andre Wolves-supportere og se sine egne gutter sikre opprykket til Premier League etter en fantastisk oppvisning og 3-0 i målprotokollen, er også et minne jeg aldri ville vært foruten. Det å være til stede når noe så stort skjer kan nesten ikke beskrives.

Du har jo vært mye i Wolverhampton, og hva synes du om byen?

Wolverhampton som by kan nok best beskrives som en litt sliten industriby, men selv om den kanskje ikke er så billedskjønn, så må jeg si at jeg trives utrolig godt der. Byen har veldig mange fine og hyggelige puber, og Molineux ligger også

veldig flott til bare ti minutters gange fra sentrum. Sentrum er lite og hyggelig. Og hvis man er på utkikk etter mer naturskjønne omgivelser, så er det mye fin natur og små, koselige landsbyer rett utenfor bygrensen. Det er heller ikke lange veien til Wales hvis man tar turen vestover, og her er det mye flott å se. Men hvis jeg skal trekke fram det jeg liker aller best med Wolverhampton, så må det være folkene som bor der. Maken til gjestfrihet skal du lete lenge etter, og hvis du forteller at du kommer fra Norge, så blir du tatt imot med åpne armer. De synes rett og slett det er fantastisk at det kommer folk fra Norge for å støtte klubben deres. Gjennom et langt liv som supporter, har jeg skaffet meg mange gode venner både i Norge og i England.

Hvordan fikk du idéen om å åpne ditt eget museum?

Tro det eller ei, men det var faktisk kona som foreslo det! Gjennom et langt supporterliv hadde jeg samlet enorme mengder med effekter som hadde blitt stuet vekk, så kona foreslo at jeg måtte få det fram i lyset, slik at samlingen kom til nytte. Vi hadde også en ganske stor kjeller som vi egentlig ikke hadde fått utnyttet maksimalt, så da dukket idéen om å gjøre om kjelleren til Wolves-museum opp. Her har jeg samlet alt fra bilder, kampprogrammer, skjerf og signerte effekter til spillerdrakter som har blitt brukt i kamp. Jeg har vel ca 200 drakter på utstilling, og dem har jeg vel 70 som har blitt brukt av spillere i match. Og selve juvelen i samlingen er nok drakt nummer 7 som Jim McCalliog brukte i kampen mot Sunderland i 1969 - den første tippekampen som ble vist på NRK. Den trøya er jeg veldig stolt av, naturlig nok. Ingen av matchtrøyene er for øvrig vasket, så noen reagerer nok kanskje litt på lukten når de kommer hit ...

Får du mye besøk i muséet?

Nå er det jo ikke så veldig mange Wolves-supportere her i området, men det er åpent for alle som har lyst å komme på besøk, enten der er i forbindelse med kamper eller andre litt større arrangementer. Muséet har også blitt utvidet med en stor TV-stue i garasjen, som ligger rett ved siden av. Rommet er innredet med 70-tallsmøbler, slik at man får følelsen av å være tilbake til tippekampens gullalder. Her samles vi ofte til kamp, og da muséet åpnet i 2015 hadde jeg stor innvielsesfest med liveband og greier. I 2019, da supporterklubben fylte 30 år, arrangerte vi stor jubileumsfest her med 72 gjester. Blant dem som var til stede var Wolves-legendene John Richards, Kenny Hibbitt, Steve Daley og Colin Brazier. Utrolig hyggelige karer alle sammen og fullstendig blottet for stjernerøyk. Et minne for livet både for dem og for alle de andre som var til stede.

Hva er din rolle i den norske supporterklubben?

Jeg har ikke hatt noen offisielle verv, men jeg har bidratt på mange plan opp gjennom årenes løp. Gjennom mitt kontaktnettverk i klubben og i byen har jeg hjulpet mange reisende nordmenn med å skaffe billetter til kamp og til å legge opp turer for dem som har behov for det. Når jeg ikke bruker sesongkortet mitt selv, låner jeg det bort enten til nordmenn på tur eller bekjente i England. Jeg er også med på podkasten «Ulvehyl» som produseres av den norske supporterklubben, og i tillegg driver jeg Facebook-siden West Norway Wolves, som forener supporterne som holder til på Vestlandet.

2020/21-sesongen har vært et veldig spesielt fotballår med både korona og supporteroprør. Hva er dine tanker rundt det som har skjedd det siste halvannet året?

Fotball uten publikum er begredelige greier, og det å ikke kunne reise over og dra på kamp er et stort savn. Så jeg gjelder meg virkelig til vi får bukt med pandemien og kan både reise og gå på kamp igjen. I England går det jo litt raskere enn her hjemme, så det skal bli spennende å se om man greier å nå målsettingen om fulle tribuner igjen til sesongstart i august. Når det gjelder nyheten om den planlagte europeiske Superligaen, så kom den som et stort sjokk, selv om dette er noe det har vært snakket om i årevis. Supporteroprøret i etterkant av dette støtter jeg 110 %, og heldigvis viser resultatet av dette at vi faktisk har ganske mye makt hvis vi står sammen. Og dette skulle liksom redde fotballen? Mange av de største klubbene sørover i Europa sliter med tung gjeld, så de var nok mest opptatt av å redde sitt eget skinn. Jeg tror kanskje det kan komme noe godt ut av all denne elendigheiten også. Noe må gjøres med lønningene, som er helt hinsides i mange toppklubber, så kanskje et lønnstak hadde vært på sin plass?

Hva er din reaksjon på manager Nunos avgang og ansettelsen av Bruno Lage?

Det var veldig vemodig å se Nuno gå da jeg synes han har gjort en fantastisk jobb for klubben, men alt har sin ende, og det var heller ikke overraskende at det ble en ny portugiser i

sjefsstolen. Bruno Lage er jo relativt ukjent for de fleste, men han har vært manager for Benfica og tok dem til seriegull i 2018/19-sesongen. Han er kjent for å spille offensiv fotball i et moderne 4-4-2-system med angripende sidebacker, og han er også kjent for å satse på ungdommen og få dem til å blomstre. Blant annet så slo Joao Felix ut i full blomst i Benfica under Bruno Lage, så jeg håper jo at han kan bringe dette videre med seg til Wolves. Vi ønsker jo å se angrepsfotball og at han i tillegg kan bringe oss tilbake til den øvre delen av tabellen for å kjempe om europacup-fotball. Så håper jeg også at han kan få inn noen gode etablerte toppspillere. Vi trenger å forsterke hele sentrallinjen i laget!

Ditt drømmelag?

Min Wolves-drømmelag i 4-4-2 ser slik ut: 1. Phil Parkes 2. Denis Irwin 3. Derek Parkin 4. Joao Moutinho 5. Frank Munro 6. Willy Boly 7. Kenny Hibbitt 8. Adama Traore 9. Steve Bull 10. John Richards 11. Dave Wagstaffe. Reserve: 12. Raul Jimenez.

Vi ønsker den joviale ingeniøren og Wolves-supporteren lykke til både med Wolverhampton og med museumsdriften i årene som kommer, og at pandemien snart slipper taket, slik at han igjen kan reise over til Black Country og sitt kjære Molineux igjen. Det er ingen tvil om at vi i år har funnet en verdig vinner av prisen «årets supporter».

Komiteen bestod av Harald Unhjem og Anders Christensen fra SBF

LORIMERS SKOTSKE FAVORITT VAR HIBS

AV: KARL YNGVAR ØVENSEN

Peter Lorimer (14. desember 1946 – 20. mars 2021) var uten tvil en av de aller mest kjente fotballspillerne fra Skottland. Det er vel bare Kenny Dalglish, Archie Gemmill, Billy Bremner og Dennis Law som kunne gjøre ham rangen stridig. Lorimer vokste opp i den velstående byen Broughty Ferry utenfor Dundee i 1950-åras Skottland. På den tida var Hibernian FC fra nordøstkanten av hovedstaden Edinburgh det mest dominerende laget i Skottland. Hibernians toppscorer var Lawrie Reilly. Dermed endte det med at Hibernian blei Peter Lorimers favorittlag, og Lawrie Reilly blei Lorimers favorittspiller.

Jeg besøkte The Commercial Inn i bydelen Holbeck i Leeds en rekke ganger mellom 1989 og nedleggelsen i 2016. Ja, jeg har besøkt The Commercial et par ganger også etter nedleggelsen, bare for å se med egne øyne at dørene inn til den berømte puben faktisk er bolta igjen, og for å mimre om vannhullet, som blei styrt av skotten med verdens hardeste skudd. Der inne, med Peter Lorimer bak håndpumpa som serverte XXXX Castlemaine eller Tetley's Bitter, gikk samtalen alltid engasjert om Leeds Uniteds sterke skotske åre på 1960- og 1970-tallet. Lorimer foretrakk samtalepartnere som hadde peiling på skotsk fotball. Han elska at noen kunne ramse opp navnene på The Famous Five, Joe Baker og Tommy Preston. Lengde var hele kongstanken med å drive The Commercial Inn å kunne legge til sides nok penger til å kunne kjøpe et stort hus i Broughty Ferry, der Peter Lorimer og familien kunne bo sammen med Peters mor. Det var Lorimers mor som var ryggsøyla i familien.

Lorimer fikk ikke lov til å skrive under for Don Revies Leeds United i 1962, før Lorimers mor hadde inspirert nabolaget i Leeds og godkjent vertinnefamilien. Det blei imidlertid aldri noe av herskaphuset i Broughty Ferry. Lorimer spilte bort eventuelle overskudd på heste- og hundevaddeløpsbaner. Det var Peter Lorimers svake side.

Kort tid etter at Peter Lorimer flytta fra Skottland til Yorkshire i mai 1962, la han om til den karakteristiske West Yorkshire-dialekten. Hans opprinnelige skotske aksent slo bare inn når han prata om skotsk fotball. Og det gjorde han mer enn gjerne. Før de nye publovene kom, måtte pubeiere sjalte og lukke alle dører kl. 23.00. Politiet patruljerte området på kveldstid, og myndighetene var nøye på at bestemmelsene blei overholdt. Peter Lorimer jaga på en vennlig måte alle pubgjester ut om lag kl. 23.00, stengte dørene og dro for de massive gardinene foran de høye vinduene. Deretter kunne overnattingsgjestene på B&B i andre etasje (eller «first floor», som det heter i Storbritannia) fortsette øl-drikkinga i baren. Flere ganger dreiv vi på med lange samtaler i puben til klokka blei fire på nattmorgen. Det var en fest og en glede, med John Charles og Peter Lorimer i sentrum. Charles snøvla en del pga. en talefeil, og han ville ofte inn på walisisk fotball. VM i Sverige i 1958. Forholdene i italiensk fotball. Juve og AS Roma.

Lorimer vant med Leeds United to ligatitler i England, ligacupen i 1968, FA-cupen i 1972, UEFA-cupen to ganger, Charity Shield i 1969, var

I en av trappeoppgavene opp til øverste nivå av East Stand på Elland Road Stadium er det et stort murveggmaleri av nøkkelfigurene fra Leeds Uniteds ligamesterskap i 1969, 1974 og 1992.

tapende finalist i tre europacupfinaler, spilte for Skottland i VM i Vest-Tyskland i 1974 og scora 1-0-målet mot Zaire på Westfalenstadion i Dortmund den 14. juni 1974, var all-time toppscorer for Leeds United, og etter at fotballkarrieren hans var endelig over som 39-åring i 1986, begynte han som pubvert i 1987, for å skaffe inntekter til den voksende familien, og fordi Lorimer elska folk. Du ville jo forvente av en såpass velkjent fotballspiller at nesa skulle være litt i sky. Det var imidlertid ikke tilfellet med Peter Lorimer. Han var bemerkelsesverdig ydmyk og imøtekommende, der han styrte spakene bak bardisken på Commercial i Holbeck. Autografer blei skrevet og fotografier blei knipsa mellom øltappinga på den populære lunsjpuben i kontorstrøket i Holbeck. Alltid like jovial, mens han passa på at den pensjonerte greyhonden Arthur ikke blei for nærgående til gjestenes sandwicher eller pintglass. Mannen var en hel turistinstusjon med sitt blotte og naturlige vesen. Men han ville gjerne «hjem» til Skottland, til mora og barndomsmiljøet i utkanten av Dundee. Først måtte han bare legge seg opp nok penger.

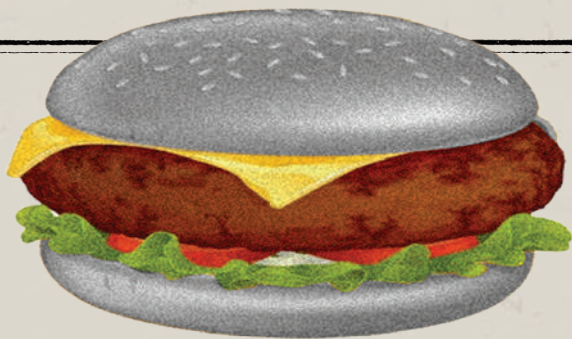
«Hot Shot» eller «Lash» var kallenavnene hans. Peter Lorimer hadde et helt guddommelig tilslag på ballen, omtrent uansett vinkel i forhold til målet. Mannen var et fenomen, som blei

gjenstand for en rekke studier fra sportsforskere. Hva var det som han gjorde som skapte denne sinnssyke energiutfoldelsen? Jeg bodde ei uke hos ham en gang på midten av 1990-tallet, og da fortalte han stillferdig etter stengt tid at han tidlig hadde lært å holde hodet rett vertikalt over ballen idet skuddet blei ladd. Det var i grunnen hans eneste regel. Det var i hvert fall effektivt. Det fungerte. Hot Shot skal ha skutt keeperen inn i målet på et straffespark for skolelaget sitt i Broughty Ferry på vårsida i 1962 da manager Don Revie egenhendig hadde kjørt med bilen sin fra Leeds, for å ta fenomenet nærmere i øyensyn. Etterpå trappa Don Revie opp på kjøkkenet til Janet og Peter Lorimer Sr. i Broughty Ferry for å tilby gutten kontrakt med Leeds United. Kontrakten blei underskrevet etter at mor Janet hadde vært i West Yorkshire for å inspisere forholdene. Foreldrene til unge Lash hadde full tiltro til Don Revie og planene hans.

Nå er det ikke lenger mulig å snakke med Lorimer om de stusselige overnattingsforholdene på studentheimen på Sogn i Oslo i 1974, eller om det såkalte barslagsmålet til Willie Young og Billy Bremner i København den 3. september 1975. Det blir et enormt savn. For Peter Lorimer personifiserte det beste med britisk fotball på 1960- og 70-tallet. Fred over hans vakre minne!

FOOD & SPORTS

and good drinks

THE SCOTSMAN HAR
TRADISJONSRIK PUBMAT
PÅ MENYEN!

Mat serveres fra
kl. 11.30 - 22.30: mandag - lørdag
kl. 12.00 - 22.30: søndag

I kjelleren viser vi fotball og alle de store sportsarrangementene på våre mange tv-skjermer.

SHUFFLEBOARD

Vi har to European Standard shuffleboard i kjelleren. Ta med deg noen venner og kom innom for et spill og noe godt i glasset.

ÅPNINGSTIDER I KJELLEREN:

Mandag - Torsdag: 17.00 - 00.00

Fredag: 17.00 - 03.00

Lørdag: 13.00 - 03.00

Søndag: 14.00 - 22.00

SPILL TIL
HALV PRIS
hver man.til fre.
17:00 - 22:00

THE SCOTSMAN
Since 1974

HVORFOR VAR FOTBALLSPELLERE TØFFERE FØR? AV: ROGER ØDEGÅRD

Fordi de var ekte mannfolk.

Det er jo det åpenbare svaret.

Nå er det ikke kun karer som spiller fotball, det er jo damer, ungdom og barn også.

Men jeg har nå en gang blitt bedt om å skrive dette støkket for blekka til Supporterunionen for Britisk Fotball.

Det er jo A-lag på herrenivå i Storbritannia vi da primært snakker om.

Derfor er det jo hankjønn som er ferdig utviklet jeg mener når jeg bruker terminologien fotballspillere heretter.

Vi må en liten tur tilbake til hjemlige trakter før vi drar over Nordsjøen igjen.

Vi skal tilbake til Finstadplassen, der mitt lokale fotballag, Finstadbru Idrettsforening, hadde tilhold tidlig på 1980-tallet.

Å sykle dit, for å se på A-laget, som da lå på nivå 4, eller 4. divisjon, som det het på den tida denne historien utspiller seg, var et rituale i seg selv.

Da jeg nådde Borstadveien, som gikk bort til Finstadplassen, sto det gjerne biler parkert langs med hele veien fram til stadion.

Alle i bygda skulle på kamp.

Da jeg svinge Apache-sykkelen inn på parkeringsplassen, lå det en eim av testosteron, kokte pølser og kamfer over Plassen – akkompagnert av Sylvia's Mother med Dr. Hook, på det sprakende stentofon-anlegget som speaker-Bjørn hadde kobla til kassettspiller'n i den diarégrønne Taunusen sin.

Kamferlukta fant neseborene fordi massør Harald hadde smurt kolossene av noen lår på mannfolkene som spilte på laget inn med kamferolje.

Jeg var åtte-ni år gammel, og var hovedsakelig på kampen for å gå på flaskejakt, sånn at jeg kunne kjøpe fotballkort og Donald-kjærigheter for panten i kiosken.

Det var likevel stas å følge litt med på gutta utpå matta.

Mange av dem hadde langt, flagrende hår, sånn som Charlie George eller Stan Bowles.

Noen av mannfolka hadde koteletter, sånn som Larry Lloyd.

Og noen hadde mustasje, sånn som David Johnson og Frank Worthington.

Draktene hang ofte og slang utpå shortsene. Det var ikke alle som hadde leggskinner heller. De gutta var de aller tøffeste, ikke nødvendigvis kroppslig, men mentalt.

Bohemene, kara som hadde den kuleste attityden.

Det smalt stadig vekk utpå banen.

Det ble taklet over en lav fotballsco.

Og det ble banning og konfrontasjoner mellom spillerne, med en kjefting på hverandre som ikke ligna grisen – noe av det ligna likevel grisen, når jeg tenker meg om.

Og publikum var med på notene.

Folk var hissige og antrerte.

Fotball betydde noe.

Men jeg så aldri noen som filma seg til straffe. Bortsett fra Robert Aas Pedersen, da.

Han var notorisk, men han kompenserte med hentesveis som ble holdt på plass med et pannebånd Björn Borg verdig.

Dersom noen ble felt, hendte det jo at dem skreik i smerte.

Men de rulla seg ikke rundt 100 ganger og lata som om dem var skada.

Det var ikke så mye som en bleika hårlugg å se heller, og gelé var bare noe som ble servert som dessert i barnebursdager.

Ei heller tatoveringer – bortsett hos gutta som hadde vært til sjøs, da.

I det hele tatt: Å se fotball den gangen for en guttunge var et lite, men dritspennende gløtt inn i voksenverdenen.

«Jeg gleder meg som et barn til jeg blir mann», synger min gode venn og våpendrager Håkon Ohlgren i Onkel Tuka-låta Ja til alle kvinner.

Hvis vi beveger oss over Nordsjøen, var jo vårt første møte med britiske fotballspillere i hovedsak gjennom fotballkorta.

Og Tippekampen.

Det gikk nok med litt kamfer en februardag i garderoben på Maine Road også, tenker jeg. I tillegg til en liten brandy for hell og lykke.

Sånt trengtes en hustrig vinterlørdag i Manchester, med et par minusgrader og horisontalt snøvær.

Da trengtes det oppvarming.

Banene så ofte ut som pløksler.

Ikke så mye som et eneste grønt hårstrå i mils omkrets.

Men kampene ble spilt.

Sånt hadde jo vært totalt uaktuelt i 2021.

Den gangen var det bare å krumme nakken og mobilisere det du hadde av tæl, kullsviertru og lojalitet og blø for drakta, klubben, manageren og fansen.

Ikke minst fansen.

Klubbene tilhører supporterne – ikke eierne. Slik var det den gangen, og slik er det nå.

Det så vi seinest denne våren – da klubberne – grådighetens yppersteprester – prøvde å etablere Superligaen i Europa.

Hvor lav sosial intelligens går det an å ha, liksom?

Det var en digresjon.

Hvor var vi?

Jo, i hine, hårde dager.

Vi har snakka om brandy.

Hva med sigaretter?

Jeg husker bildet av John Osborne, W.B.A.-målvakten, som tar seg en blås mens laget hans er i angrep.

Hyggelig, da.

Sosialt.

Og tøft.

Neida, det er ikke tøft å røyke seg til døde. Poenget er bare at det var en mer løssluppen stemning den gangen.

Det var ikke så farlig med noe som helst. Fordi alle gjorde det, som å gå på puben uten å dusje etter matchene.

Alle tok seg en blås før kampen – og gjerne i pausa.

Til og med Jackie Charlton.

I likhet med på Finstadplassen, så tålte spillerne en trøkk.

Det var aldri snakk om å legge seg ned for å spille død.

Ikke for Trevor Francis.

Ei heller for Joe Jordan eller Bob Hatton. Det var ikke akseptert.

Vi snakker om ei tid da spillerne – til tross for, eller kanskje på GRUNN av, fett hår og maga – framsto som ekte mannfolk.

Vi må over til dagens spillere.

De fleste Premier League-lag ser ut som et omreisende frisørsirkus, der de kommer i deluxe-bussene sine.

Og da prater jeg ikke kun om draktene – som kommer i nytt design hvert eneste år i våre dager – for å loppe fansen for enda mer spenn – sånn at de bortskjemte millionærene kan spe på den allerede skammelig høye lønna si.

Nei, jeg prater om sveiser i alle farger og fasonger.

Og tatoveringer – ikke av ankre eller hjerter med «Mom» i midten, men av steder der de satte unger på popstjerne- eller modell dama si, eller av Kabbala-sitater og lignende.

Og alle er toptrente – med sixpack i magan og betong på brystkassa – som gjerne er barbert. Er håret langt, så er det toppa i en sånn «manbun», der vedkommende ser ut på huet som et tak i nærheten av Den røde plass i Moskva.

Dagens spillere mangler i det hele tatt bare negllakken før vi like gjerne kunne prata om damefotball.

Og alle går med walkman.

Frank Worthington hørte på Elvis og Rod Stewart pissa sammen med Skottland-fansen under de store mesterskapene.

Hva hører dagens spillere på, for å oppildne sine stille sinn til å blø for fansen, tru?

Jeg tør ikke en gang å tenke tanken.

Alle er topptrente, og kan løpe til de stuper. Det er ikke lenger plass til en halvfeit Jan Mølby på midtbanen.

Ei heller til en lat Peter Barnes på vingen.

Å dømme noen for utseendet er vel dumt, men hva med handlingene deres?

Noen av dagens kamper fortøner seg som reine parodier.

Noen av spillerne faller og ruller rundt som bortskjemte småunger som ikke får den isen de vil ha i butikken.

De er SÅ såra og vonbråtné fordi noen har vært borti dem.

Stakars.

Jeg skjønner at det gjør vondt når du blir sparka rett ned, men ikke når noen klapper deg på skuldra, eller?

Jeg skjønner at det føles urettferdig at noen bryter reglene ved å takle litt for hardt.

Men det kan da ikke være nødvendig å oppføre seg som om du var to år for dét?

Og det er jo aldri noen som gjør noe gæli lenger. For hvert eneste frispark SKAL der protesteres – uansett om du VEIT at laget ditt har gjort en forseelse eller ei.

Å tørke av seg møkka, reise seg, og gå videre og mind your own business, det var bare noe som skjedde andre.

Jeg forstår at evolusjonen går framover, og at dagens fotball er raskere, mer teknisk og på mange måter mer underholdende enn i gamle dager også.

Det er en fantastisk kvalitet som leveres.

Men: Med tatoveringene sine, sveisene, badedraktene og de veltrente kroppene sine, i et spill som spilles på biljardbaner, framstår dagens spillere som brikker i et dataspill.

Et dataspill som er litt for perfekt.

Som en biff på Bagatelle uten saus.

Som en IPA uten alkohol.

Som Nugatti uten sukker.

Som en Grandiosa uten paprika.

Du skjønner hvor jeg vil hen?

Som flesk uten duppe.

Gi oss litt testosteron, a.

Kom tilbake til oss, Tommy Smith, Norman Hunter, Ron Harris og Peter Storey.

Vis oss at fish'n chips og Guinness er tøffere enn vegansmoothie og barnemat, a.

Roger Ødegård er journalist i Indre Akershus Blad og har sammen med Håkon Ohlgren skrevet to utgaver av boka «Alt var så mye bedre under Keegan».

Få gratis nettbutikk fylt med supporterutstyr til ditt idrettslag!

- Ingen etableringskostnad
- Ingen månedlige kostnader
- Inntekt på alt salg i nettbutikken

Supporter.no står for lager, trykking og utsending av produktene hjem til de som handler i deres nettbutikk.

Lag din nettbutikk i dag på Supporter.no

BANEHOPPERE ETTER SESONGSLUTT 2020/2021

Navn	Favorittlag	Sted	Antall baner
Ray Tørnkvisst	Leeds United	Oslo	195 baner
Steinar Tungen	Leeds United	Dombås	195 baner
Ola Toftaker	Stoke City	Lørenskog	194 baner
Odd Hanstvedt	Arsenal	Kalandseidet	193 baner
Frode Trolsrud Berg	Tottenham Hotspur	Tranby, Lier	189 baner
Geir Ove Neset	Manchester City	Vilnius	172 baner
Knut Aasland	Manchester City	Evje	166 baner
Karl Yngvar Øvensen	Hibernian	Lier	162 baner
Vegard Størseth Holberg	Leeds United	Buvika	155 baner
Trond Fuhr	Birmingham City	Oslo	135 baner
Vidar Svendsen	Tottenham Hotspur	Kristiansand	134 baner
Jan Sigurd Eike	Liverpool	Stavanger	130 baner
Vidar Eilertsen	Leeds United	Langhus	128 baner
Anders Johansen	Non League	Fredrikstad	127 baner
Arild Svardal	Liverpool	Fyllingsdalen	125 baner
Einar Kvande	Liverpool	Kvanne	124 baner
Rune Dahl	Manchester United	Oslo	121 baner
Rolf Brown	Manchester City	Oslo	121 baner
Trond Andersson	Leeds United	Laksevåg	120 baner
Ståle Johannesen	Manchester United	Oslo	116 baner
Tom Ovnerud	Manchester United	Stavanger	114 baner
Bjarte Wilhelm Hjartøy	Middlesbrough	Fyllingsdalen	111 baner
Joakim Bergqvist	Queens Park Rangers	Umeå	110 baner
Per-Gunnar Nilsson	Manchester United	Kristianstad	110 baner
Stefan Holmström	Aston Villa	Umeå	110 baner
Larry Rothschild	Crewe Alexandra	Arendal	109 baner
Tom Morken	Ipswich Town	Bergen	109 baner
Atle Husom	West Ham United	Lillehammer	106 baner
Bjørn Wahlgren	Millwall	Oslo	106 baner
Kjell Morten Hjartøy	Arsenal	Bergen	106 baner
Sven Arthur Ljosland	Manchester City	Kristiansand	106 baner
Tore Gjerdingen	Derby County	Sandnes	106 baner
Atle Syversen	Tottenham Hotspur	Fredrikstad	105 baner
Tor Jørgen Svanberg	West Ham United	Oslo	104 baner
Trond Brenna	Manchester United	Oslo	101 baner
Inge Haug	Ipswich Town	Kongsvinger	99 baner
Terje Bringsli	Manchester United	Sandefjord	99 baner
Henrik M Høyer	Middlesbrough	Kongsberg	98 baner
Stian Offerdal	Rangers	Sunnalsøra	97 baner
Tony Halsall	Bury	Evje	96 baner
Bent Uvaag Johansen	Celtic	Oslo	95 baner
Finn Morten Steen	Derby County	Porsgrunn	94 baner
Tore Berntsen	Queens Park Rangers	Haugesund	92 baner
Inge Haagensen	Derby County	Leknes	91 baner
Gaute Lyster	Manchester City	Stavanger	88 baner
Kjell Skjerven	Leeds United	Leeds/ Vik i Sogn	88 baner
Jan Henry Halvorsen	Ipswich Town	Porsgrunn	84 baner
Oscar Christoffersen	Liverpool	Oslo	84 baner
Rune Vibeto	Leeds United	Ulefoss	83 baner
Camilla Hanstvedt	Liverpool	Kalandseidet	82 baner
Petter Johan Pettersen	Liverpool	Bergen	82 baner
Kjell Åvendal	Egersunds IK	Egersund	81 baner
Øyvind Werrum	Derby County	Tønsberg	80 baner
Bjørnar Nyland	Manchester United	Lillehammer	77 baner
Bjørn Tore Tvedt	Blackpool	Bergen	77 baner
Leif Konrad Borsheim	Tottenham Hotspur	Oslo	77 baner

*Oppdatert pr. 31. mai 2021

Robert Seim	Manchester City	Oslo	76 baner
Kenneth Glesnes	Manchester United	Oslo	75 baner
Lasse Hjelte	Leeds United	Bergen	75 baner
Knut Ola Jonsrud	West Bromwich Albion	Oslo	73 baner
Kjell Skram	Manchester United	Sarpsborg	73 baner
Alf Helge Repstad	Sunderland	Søgne	72 baner
Andreas Hellmann	Leeds United	Oslo	71 baner
Dag Håkon Hellevik	Queens Park Rangers	Trondheim	71 baner
Stein Håkon Nes	Sunderland	Bergen	71 baner
Stig A. Vangsnæs	Wolverhampton Wanderers	Oppegård	71 baner
Jeppe Strømseng	Arsenal	Hosle	70 baner
Knut Toresen	Leeds United	Terråk	70 baner
Nils Vanebo	Manchester City	Namnå	70 baner
Nils Johan Dahl	Derby County	Gjettum	70 baner
Svein Terje Måland	Tottenham Hotspur	Stavanger	70 baner
Jakob Kårhus	Blackburn Rovers	Nedre Vats	69 baner
Jørn Strømseng	Arsenal	Hosle	68 baner
Svein Ola Bråthen	Manchester City	Lyngdal	67 baner
Geir Ingvald Jacobsen	Ipswich Town	Hamar	66 baner
Kjell Christiansen	Stoke City	Vøyenenga	66 baner
Mikael Mellquist	Manchester United	Moss	66 baner
Arne Karlsen	Derby County	Rykkinn	65 baner
Mikal Haugen	Preston North End	Kristiansand	65 baner
Richard Aas	West Ham United	Moss	64 baner
Svein Elvanes	West Ham United	Bærum	64 baner
Frank Roger Orefellen	Manchester United	Moss	63 baner
Vinjar Vikanes	Manchester United	Ulsteinvik	62 baner
Jan Erik Skytte	Leeds United	Lillestrøm	61 baner
Gaute Rossvoll	Queens Park Rangers	Hamar	61 baner
Geir Martinsen	Manchester City	Oslo	61 baner
Håvard Krey Hansen	Preston North End	Silsand	60 baner
Kurt Åsen	Leeds United	Nesttun	60 baner
Svein Nilssen	Stoke City	Skui	60 baner
Bjarte Vik	Manchester United	Rong	59 baner
Jarle S. Bakke	Leeds United	Kiøen	59 baner
Hege Reiersen Aas	West Ham United	Moss	58 baner
Odin Henriksen	Wolverhampton Wanderers	Nesttun	58 baner
Peter Bergfall	Arsenal	Trondheim	58 baner
Simon Heier	Manchester United	Rakkestad	58 baner
Christoffer Nygaard	Tottenham Hotspur	Sandnes	57 baner
Olav Ramstad	Rochdale	Oslo	57 baner
Arne Litleré	Crewe Alexandra	Oslo	56 baner
Bjørn Ove Hersdal	Chippenham Town	Jørpeland	56 baner
Henrik Alexander S. Greger	Ipswich Town	Tønsberg	56 baner
Norman Gjerdingen	Liverpool	Doha	56 baner
Bjørn Arne Smestad	West Ham United	Oslo	54 baner
Ole Kristian Holter	Arsenal	Lørenskog	54 baner
Stine Marie Barsjø	Manchester United	Moss	54 baner
Svein Erik Kristiansen	Liverpool	Bodø	53 baner
Tor-Arne Andersen	Sheffield Wednesday	Sarpsborg	53 baner
Håvard Jektnes	Lewes	Stavanger	52 baner
Christian Jensen	Liverpool	Langevåg	51 baner
Frank Østerås	Manchester United	Oslo	51 baner
Fredrik Eriksen	Tottenham Hotspur	Oslo	51 baner
Hans Brodshaug	Liverpool	Feiring	51 baner
Kenneth Tidemann	Blackburn Rovers	Levanger	51 baner
Pål Eilertsen	Leeds United	Langhus	51 baner
Roger Karlsen	Arsenal	Lørenskog	51 baner
Vidar André Fredriksen	Ipswich Town	Oslo	51 baner
Bjørn Henry Christensen	Liverpool	Rygge	50 baner
Jan Tore Berntzen	West Bromwich	Holmestrand	50 baner

VIDAR EILERTSEN (64): – EN EKTE OG RUTINERT BANEHOPPER

AV: RAY TØRNKVIST

Vidar Eilertsen eller Vidar Leeds som de fleste kaller han, er godt kjent for hele det norske banehopper-miljøet. Han er bosatt på Langhus og er en aktiv mann når det gjelder å finne nye baner. Joda, han har Leeds United i sitt hjerte bestandig, men som banehopper elsker han å reise rundt for å oppleve nye baner etter hvert som de kommer inn på www.banehopper.com. Dette er Supporterunionen for Britisk Fotballs (SBF) hjemmeside for banehopping.

Vidar med bamebarne Oskar og Kasper.

Helt fra tidlig voksen alder har han reist i Storbritannia, enten det er med barn og frue eller alene. Jobben hans har også ført han til mange verdenshjørner og byer og kamper, men det er i Storbritannia han føler seg hjemme når han kan følge sin favorittklubb og samtidig se andre kamper utenom. I miljøet er han kjent for å hjelpe andre og mange har hatt gleden av reise sammen med Vidar. Med sin rutine og omtanke for andre, har Vidar ofte vært til god hjelp når det gjelder å skaffe billetter eller annen informasjon. Vi fikk møte han en vårdag i mai, da pandemien har medført at vi i banehoppermiljøet har fått oss en ufrivillig pause fra det vi elsker å drive med.

Ja, Vidar - det var hyggelig å utveksle noe ord med deg i denne pausen fra banehoppinga.

Tusen takk, det er en ære og bli intervjuet. Jeg er veldig glad for å fortelle litt om meg selv her og det som opptar meg rundt fotballen. Det har vært mange lange år med mye gøy og stor bekjentskapskrets.

Du er jo Leeds United-supporter av ypperste merke, men vi lar den ligge litt. Nå vil vi høre litt om hvem du er?

Jeg er en gammel mann på 64 år, som jobber med arrangementer/events rettet mot olympiske leker. Opprinnelig er jeg fra Finnsnes, men jeg har bodd med kone og barn på Østlandet siden 1977. Når jeg ikke reiser på nye baner eller ser Leeds United spille, er jeg speaker på Follo sine hjemmekamper på Ski stadion. Vi får håpe at det blir seriespill i år!

Litt statistikk Vidar. Du har jo reist i mange land og sett veldig mye kamper?

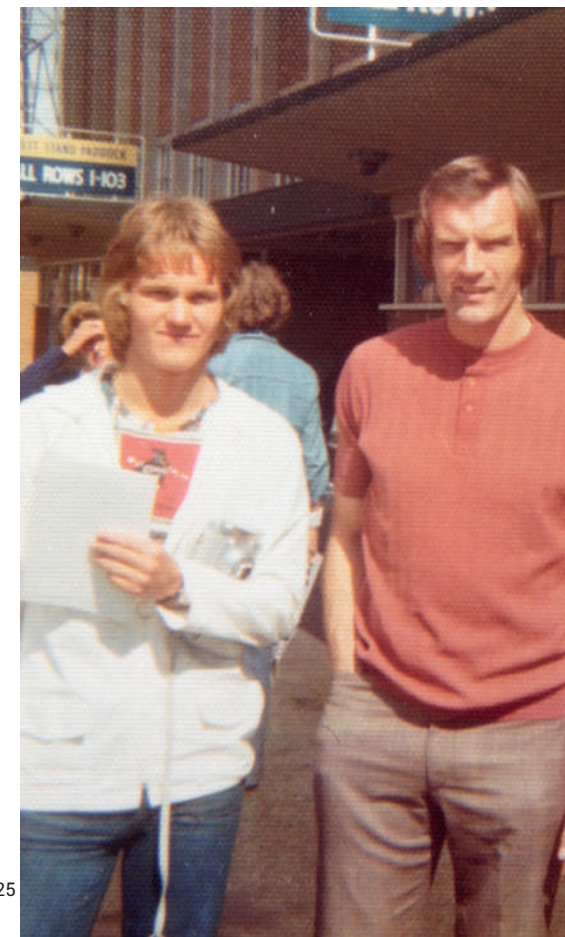
Hvis vi holde oss til SBFs liste, så er det blitt 128 baner og 152 med de nedlagte. Det har blitt Leeds United 120 ganger fordelt på 65 hjemme- og 55 bortekamper. Til sammen har jeg nok til sammen ca 300 kamper på øyriket, og for øvrig en del kamper i Europa ellers.

Vi holder oss i Storbritannia. Når var første gangen du fikk se en kamp «live» Vidar?

Det var i august 1975. Vi tok toget fra Narvik gjennom Sverige og deretter i Europa og til

Storbritannia. Det tok over fire døgn én vei, men da ble det også tre kamper. Da ble det Liverpool-West Ham United (2-2), Newcastle United-Middlesbrough (1-1) og til slutt Leeds United – Ipswich Town, hvor min nå nylig avdøde helt Peter «Lash» Lorimer scoret kampens eneste mål foran 30.912 tilskuere på Elland Road. Det var stort å få sett Leeds United «live» på hjemmebane for første gang! Jeg husker også Liverpool-kampen godt, hvor John Toshack og Ian Callaghan scoret, mens Alan Taylor, som var nybakt cupmester med West Ham United, scoret begge for bortelaget. Allerede fra starten var jeg da bitt av basillen, selv om Leeds United måtte kjempe hardt for seieren, og jeg sov knapt nok noe natten etter den opplevelsen.

Vidar traff Paul Madeley på sin første Leeds-tur i 1975.

Så det var dette som gjorde at du allerede i 1975 var blitt en banehopper?

Dette var starten både på å følge Leeds United og andre klubber når det var tid. Jeg synes også det er utrolig gøy å reise rundt og se nye steder, enten det er med bil eller tog. Geografi har alltid interessert meg, og jeg kunne navnet på 100 britiske byer allerede i ung alder..

Når du reiser rundt, er det da mest med bil, tog eller buss?

De første turene i 1975 og 1977 var med interrail. Siden ble det med fellesturene til supporterklubben til Leeds United (LUSCOS) fra 1991 og framover. Da hadde jeg også mange ganger med familien, og vi la turene til august. Senere har jeg reist en del med venner og har leid mye bil. Det kan være lettere mange ganger, og spesielt hvis man er flere. Venstrekjøring har gått veldig greit - ingen problem å lære seg. Det er praktisk med bil hvis man skal se flere kamper på samme dag. I april 2001 var jeg

over sammen med noen venner og fikk sett Liverpool – Leeds United (1-2) med avspark 12:00, deretter Bradford City – Charlton Athletic 15:00 og til slutt Bolton Wanderers – Birmingham City på kvelden. Det hadde ikke gått med tog! Mellom 2010 og 2012 bodde jeg i London i forbindelse med jobb, og da ble det 70 kamper på to år – både med bil, buss og tog.

Du har jo sett veldig mange kamper Vidar, og hvor mange ganger reiser du over pr sesong?

De siste årene etter at barna ble voksne har det blitt 10-12 turer pr sesong. Da sønnen min Pål var mindre ble det 4-5 turer i skoleferien, og vi ble da omtrent en uke med hele familien. Pål hadde 50 ulike baner før han var 16 år! Nevøene mine, Peter Blyverket og Anders Hellmann, var også ofte med. Kona har vært med mange ganger, og hun elsker særlig byen Leeds der hun kan handle og gå på fotball sammen med familien. Hele familien er Leeds United-supportere.

Leeds er klubben og banen er Elland Road, men hvor er det best ellers og reise på kamp?

Den banen jeg har besøkt med best stemning da er Celtic Park. Fantastisk atmosfære, og spesielt når de spiller Europacup er det utrolig bra. Ellers er kamper nedover i divisjonene helt utrolig mange ganger. Du møter de gamle lokale gutta før kamp og hører kommentarene underveis. Grimsby Town og Hartlepool United har gitt meg gode opplevelser.

Har du vært utsatt for tribunevold eller vært borti bråk på noen av dine bortekamper?

Så lenge en er nøytral går det bra. Banehoppere er jo veldig anonyme når de reiser rundt og ser andre lag og kommer sjelden i bråk. Som Leeds United-supporter er du mer utsatt på bortekamper. Vi er jo nærmest fiender hos alle motstandere. Ingen liker gutta fra Leeds United under kamp. Det var en episode i 2012 borte mot Bristol City. Noen Leeds United-fans foran oss jublet for mål og ble slått rett ned av fansen på hjemmetribunen. På Liverpool - Leeds United i 2001 blant hjemmefansen var jeg den eneste som jublet da Leeds United scoret. Det så skummelt ut, men sønnen min fikk dratt meg ned på setet, så det gikk bra.

Det er jo en stor gruppe i Norge som er banehoppere. Du er høyt opp på lista. Treffer du mange kjente, og blir du kjent med mange på disse turene?

Ja, jeg har blitt kjent med mange og treffer mye folk. Vi hjelper hverandre litt både med billetter og informasjon, så jeg har truffet mange ansikter. De fleste på toppen av lista, eksempelvis Steinar Tungen og Trygve Hauge, samt Tom Ovnerud (Manchester United). Det har også blitt noen turer med Jørn Strømseng (Arsenal), og Porsgrunn-gutta med Finn Morten Steen (Derby County) i spissen treffer jeg stort sett hver høst.

Når du kommer til nye baner, hva er opplevelsen? Er det banen eller andre ting rundt kampen som er viktigst?

Det er en totalpakke. Stadion, byen, «social club» og supporterne. Selvsagt også kampen og spillet.

Alt er nytt og blir husket som gode minner og du identifiserer deg med stedet og banen for alltid.

Du har vært mye rundt i Storbritannia. Hva med andre land? Har du besøkt baner der også?

Jeg jobber jo med de olympiske leker og har sett hele verden. Jeg har sett fotball i land som USA, Japan, Qatar, Italia, Russland, Brasil, Spania, Sør-Korea og Norge. Kan jo nevne at i Japan har de adoptert klubbfarene og sangene til engelske lag, så det er nesten som å være i Storbritannia.

Nå ser vi vel snart en ende på pandemien, Vidar? Hva er da planene dine når alt i Storbritannia åpner opp igjen og det er mulig å reise?

Jeg har store planer og har enveisbillett over 12 august, så får vi se om det blir mulig. Leeds United er jo alltid først på mitt program, da det skal bli deilig og komme til byen og klubben min. På Elland Road har jeg også sesongkort. Når det gjelder andre baner er målet og få besøkt alle de 92 banene i de fire øverste divisjonene, i tillegg til alle banene i Scottish Premiership. Jeg mangler bare Brentford, Barrow og Wimbledon av de 92. Det ville også vært gøy og få sett Leeds United borte på alle Premier League-banene. Her mangler jeg 7-10 stykker, litt avhengig av hvem som rykker opp eller ned.

Neste steg er også å ta med meg barnebarna Kasper (8) og Oskar (6) til Leeds. Vi er jo klare for en ny sesong i Premier League, så det er fint mål.

Ingen tvil om at Vidar Eilertsen er en banehopper av rang, med masse erfaring, og i tillegg en svoren Leeds United supporter som mange kjenner og vil bli kjent med. Vi håper hans drømmer oppfylles og at han fører generasjonene videre når pandemien slipper taket.

TORSTEIN FLAKNE: LIVERPOOL-SUPPORTER PÅ VINGER AV STÅL

► AV: ANDERS CHRISTENSEN

Torstein Flakne er en av Norges mest meritterte musikere, med lang fartstid i rockens tjeneste, både med The Kids og Stage Dolls og som låtskriver og musikalsk bidragsyter for andre

artister. I 2018 ble også Torstein og hans Stage Dolls innlemmet i Rockheim Hall of Fame, så her snakker vi gitarist, låtskriver og vokalist fra absolutt øverste hylle.

Hans link til fotballen er også viden kjent - men da først og fremst som profilert Rosenborg-patriot og som fotballsangkomponist. I spenn med The Kids-kollega Dag Ingebrigtsen skrev han blant annet «Rosenborgsangen» i 1988 og en hel haug med andre cupfinalelåter for samme lag, og i 1994 skrev han selveste nasjonalfotballhymnen «Alt For Norge» sammen med Ivar Dyrhaug. Det mange kanskje ikke vet, er at Torsteins første fotballkjærlighet ikke heter Rosenborg, men Liverpool. Og det er Liverpool-supporteren vi nå skal bli litt bedre kjent med.

Aller først, Torstein – da vi intervjuet Dag Ingebrigtsen for håndboka i 2018, fortalte han oss at du var Leeds-supporter. Kan du demtere dette ryktet?

Sa han virkelig det? Det må han ha gjort med vilje! Leeds var jo vår erkerival da jeg vokste opp som Liverpool-supporter på begynnelsen av 70-tallet. Så, nei, det stemmer absolutt ikke. Liverpool har alltid vært klubben min – faktisk ble jeg Liverpool-fan før Rosenborg kom inn i bildet.

Hvordan startet din interesse for engelsk fotball, og var det en spesiell grunn til at det ble akkurat Liverpool for deg?

Jeg er født i 1960, så det var mot slutten av dette tiåret jeg fikk øynene opp for engelsk fotball. Den første kampen jeg husker må ha vært Europacupfinalen mellom Benfica og Manchester United i 1968, så her kunne det fort ha gått veldig galt for min del med tanke på valg av klubb... Tippekampene som starter opp på NRK i 1969 hadde også stor betydning for min interesse for engelsk fotball, og dette var selvsagt ukas store høydepunkt på TV. Da jeg var gutt, gikk jeg på skolen tre dager i uka; tirsdag, torsdag og lørdag, og jeg husker veldig godt at jeg alltid måtte skynde meg hjem etter skolen på lørdagene for å rekke tippekampen. Helt i starten var jeg nok mer opptatt av enkeltspillere enn lag, og jeg husker at jeg likte Charlie George på Arsenal veldig godt. Men så etter hvert kom spillere som Kevin Keegan og ikke minst Steve Heighway inn i bildet, og da var det gjort. Jeg var selv venstrevring på guttelaget til Melhus, så Heighway var kanskje den spilleren jeg så aller mest opp til i

Torsteins første Liverpool-suvenir

oppveksten. FA-cupfinalen mot Newcastle i 1974, da Liverpool vant 3-0 etter scoringer av Keegan (2) og Heighway, er også et av mine aller sterkeste barndomsminner. Etter dette var det aldri noen vei tilbake.

Liverpool besøkte Trondheim og Lerkendal i mai 1975. Var du til stede på den kampen?

Om jeg var! Det var selvfølgelig stort da favorittlaget kom for å møte Rosenborg i treningskamp på Lerkendal. Sesongen i England var akkurat avsluttet, så noen av de største stjernene manglet. Spillere som Clemence, Keegan, Toshack og Heighway hadde f.eks. tatt sommerferie, men det var uansett stort for en ung Liverpool-supporter å få oppleve helter som Phil Neal, Ian Callaghan, Emyln Hughes og Bob Paisley på nært hold. Dette var også aller første gang jeg hadde investert i dyre sitteplasser rett ved spillerutgangen, slik at jeg kunne ta stjernene nærmere i øyesyn da de entret gressmatta. Og selv om Rosenborg alltid har stått mitt hjerte nær, så var det aldri noen tvil om hvem jeg skulle holde med da selveste Liverpool kom på besøk. Jeg tror faktisk at de eneste som holdt med Liverpool i denne kampen var meg, broren min Eiliv og kompisen min Ragnar Vigdal (trommis og

senere bandkollega i The Kids). Den gangen var det heller ikke mulig å oppdrive verken Liverpool-drakter eller røde t-skjorter i Trondheim, så løsningen ble at moder'n måtte farge noen hvite t-skjorter røde. Men det funka greit, og vi var storfornøyde med hjemmelagde Liverpool-trøyer. At Rosenborg til slutt vant 2-0 over et feriepreget Liverpool-lag gjorde egentlig ikke så mye. Det viktigste for meg var å få å oppleve mine store helter i levende live. Etter kampen var jeg utpå matta og fikk tatt bilde av Bob Paisley. Stort!

Hva med din egen fotballkarriere?

Jeg var en ganske lovende fotballspiller da jeg spilte for Melhus som ung. Jeg var ganske slepen teknisk og spilte venstrekanter som idolet Steve Heighway eller som playmaker på midtbanen. Faktisk var jeg med på kretslaget i Sør-Trøndelag som lilleputtspiller, der jeg blant annet spilte sammen med senere Rosenborg-spiller Knut Torbjørn Eggen. Som 16-17-åring fikk jeg ryggproblemer, samtidig som at musikken tok mer og mer av tiden. Da ble etter hvert valget enkelt, og fotballstøvleene havnet på hylla før jeg nådde a-lagsalder. I voksenalder har det likevel blitt tid til litt løkkefotball, blant annet når jeg har vært på turné med Stage Dolls. I 1990, da vi turnerte sammen med Fish, på den gamle Marillion-vokalistsens første soloturné, spilte vi rockelandskamp utenfor Olympiastadion i Berlin: Stage Dolls mot Fish og en haug med skotter. Skottene viste seg å være hakket for tøffe for oss og dro til slutt i land seieren etter en knallhard batalje. Fotball er alltid kjempeartig uansett hvilket nivå man er på.

Når var du i Liverpool første gang, og har det blitt mange turer?

Det tok sin tid før jeg kom meg over, og debuten kom ikke før Jürgen Klopp satt i sjefsstolen på Anfield. I 2018 var jeg på Anfield for første gang, sammen med en kompisgjeng, for å se Liverpool mot Newcastle – en stor opplevelse der Liverpool til slutt vant 2-0 etter scoringer av Mohamed Salah og Sadio Mané. I tillegg til kamp på Anfield, tok vi selvsagt også den obligatoriske Beatles-runden og alt som hører med som førstereisgutt i fotballens og popmusikkens

mekka. Dette ga mersmak, og vi bestemte oss for at dette måtte vi gjøre igjen. Neste tur med gjengen fant sted året etter, og her må jeg virkelig erkjenne at jeg skjøt gullfluglen. Det var nemlig ikke hvilken som helst kamp vi skulle på – vi snakker her selveste returoppgjøret mot Barcelona i Champions League. Etter at vi hadde tapt 3-0 på Camp Nou var vel ikke forhåpningene om avansement all verden, men vi vi håpet på god stemning og et hederlig resultat. En seier ville i hvert fall smake godt, men det ble jo som kjent mer enn en seier. 4-0-triumfen er allerede veldokumentert, og det å være til stede på Anfield denne kvelden er noe jeg aldri kommer til å glemme. Stemningen var elektrisk fra første spark, og det tok bare mer og mer av etter hvert som kampen utviklet seg i hjemmelagets favør. Jeg har rett og slett aldri opplevd maken.

Torstein Flakne med Alan Kennerly

Liverpool inspiserer Lerkendal før matchen i 1975. Fotograf: Torstein Flakne (14 år)

You'll Never Walk Alone er jo hymnen over alle fotballhymner. Du har selv spilt denne live på noen av dine solokonsserter. Hvordan var reaksjonen blant publikum?

Dette er en låt som betyr veldig mye for mange mennesker og som er lett å identifisere seg med både som fotballsupporter og som menneske. Den handler rett og slett om alle livets opp- og nedture og at man alltid må beholde håpet uansett hvor mørk det ser ut. Jeg gjorde den første gang i bursdagen til en kamerat, og senere gjorde jeg den også live på min soloturné i 2019. Det var nok ikke bare Liverpool-fans i lokalet, men jeg opplever at folk har veldig respekt for den låta uansett hvilket favorittlag de har. Låta ble i hvert fall veldig godt mottatt.

Apropos fotballsanger. Du har jo laget noen av dem i årenes løp?

Ja, det kan man trygt si. Det hele startet i 1988 da Rosenborg hadde et nytt storlag på gang med Nils Arne Eggen bak roret, og i anledning cupfinalen arrangerte Adresseavisen en konkurranse som gikk ut på å skrive den låta som skulle bli den nye Rosenborg-sangen. Dag Ingebrigtsen og jeg meldte oss på og skrev låta som ble valgt ut, «Rosenborgsangen», og denne låta ble enormt populær. Siden har det blitt hele 19 RBK-låter – inkludert 12 cupfinalelåter. I 1994 skrev jeg også Norges VM-låt «Alt for Norge» sammen med Ivar Dyrhaug. Så ja, det har blitt en del fotballsanger på meg.

Hvordan vil du oppsummere det som skjedde under Klopp den siste sesongen? Vil han noen

gang kunne greie å gjenta prestasjonene fra de foregående sesongene?

Jürgen Klopp er en fantastisk fyr og en fantastisk manager, og det han har gjort for Liverpool etter at han tok over for Brendan Rodgers er rett og slett ubeskrivelig. Og etter Champions League-triumfen i 2019 og ligagullet i fjor, var det kanskje ikke så rart at det ble en liten nedtur denne sesongen. Alle skadene, og da spesielt den på Van Dijk og resten av midtstopperne våre, pluss fraværet av publikum og trøkket fra et fullsatt The Kop gjorde det bortimot umulig å gjenta bedriften fra den fantastiske 2019/2020-sesongen. Da et par måneder av 2020/21-sesongen gjenstod, så det jo også ganske så håpløst ut, bare det å skulle kvalifisere seg for neste sesongs Champions League, men en forrykende innsjutt sørget for at man heldigvis greide det målet helt på målstrukten. Å bli nummer tre etter en så turbulent sesong, synes jeg er en stor prestasjon, og når vi får alle de langtidsskadde spillerne tilbake igjen neste sesong, tror jeg vi får se et helt annet lag. Og ingen er bedre skikket til å få skuta på rett kjøl igjen en Jürgen Klopp. Jeg har trua!

Til slutt – hvordan ville din drømmelever bestående av Liverpool-spillere sett ut?

Mitt drømmelag ville nok bestått av mange av heltene fra 70-tallet ispedd noen spillere fra nyere tid, så noe slikt: Ray Clemence, Chris Lawler, Alan Hansen, Tommy Smith, Stig Inge Bjørnebye, Ian Callaghan, Steven Gerrard, Steve Heighway, Kevin Keegan, John Toshack og Mohamed Salah. Og til å styre skuta går jeg for Bill Shankly – mannen som skapte det moderne Liverpool.

SUPPORTERKLUBBER FOR BRITISKE LAG

- ALDERSHOT
webmaster@aldershot.no
www.aldershot.no
- ARSENAL
kontakt@gunners.no
www.gunners.no
- ASTON VILLA
ingolf.olsen@gmail.no
www.villans.no
- BARNET
bfcon@bfcon.net
www.bfcon.net
- BIRMINGHAM CITY
martin@bskn.info
www.bskn.info
- BLACKBURN ROVERS
espen.sjetne@gmail.com
www.brscn.no
- BOLTON WANDERERS
eirik.titland@gmail.com
www.boltonsupporter.net
- BRENTFORD
robin.hesmyr@gmail.com
- BRIGHTON & HOVE ALBION
post@theseagulls.no
www.theseagulls.no
- BURNLEY
henmathi@online.no
- BURY
post@bury.no
www.bury.no
- CARDIFF CITY
torstein.sundsford@gmail.com
www.ccsc.no
- CELTIC
leder@cscn.no
www.cscn.no
- CHARLTON ATHLETIC
cascnorway@hotmail.com

- CHELSEA
leder@chelsea.no
www.chelsea.no
- CHELTENHAM TOWN
post@cheltenham.no
www.cheltenham.no
- COVENTRY CITY
jorg@hannestad.org
- CRYSTAL PALACE
kenneth@crystalpalace.no
www.crystalpalace.no
- DERBY COUNTY
sveno@derbycounty.no
www.derbycounty.no
- EVERTON
helge@evertonfc.no
www.evertonfc.no
- EXETER CITY
kristoffer@cruisespesialisten.com
www.exeter.no
- FOREST GREEN ROVERS
hunn@live.no
- FULHAM
p.jaeger.jakobsen@gmail.com
www.ffcnorway.no
- HIBERNIAN
k-yngo@online.no
- HUDDERSFIELD TOWN
norwayterriers@outlook.com
www.huddersfield.no
- IPSWICH TOWN
post@ipswich.no
www.ipswich.no
- KIDDERMINSTER HARRIERS
post@harriersofnorway.no
www.harriersofnorway.no
- LEEDS UNITED
anders@leedsunited.no
www.leedsunited.no
- LEICESTER CITY
per.arne@notoddenfk.no
www.lcscsb.com

- LIVERPOOL
post@liverpool.no
www.liverpool.no
- LUTON TOWN
haldisaase@live.no
www.luton.no
- MACCLESFIELD TOWN
macc@online.no
- MANCHESTER CITY
soensteb@online.no
www.manchestercity.no
- MANCHESTER UNITED
medlem@united.no
www.united.no
- MIDDLESBROUGH
henrik.hoyer@kongsberg.kommune.no
- NEWCASTLE UNITED
newutd@gmail.com
www.newutd.no
- NOTTINGHAM FOREST
skogvokteren@gmail.com
www.skogvokteren.no
- PETERBOROUGH UNITED
hakon.rolstad.nilsen@gmail.com
- PORTSMOUTH
joakim.ellingsen@gmail.com
www.pompey.no
- QUEENS PARK RANGERS
qprkaare@hotmail.com
www.qpr.no
- ROCHDALE
norwaysotland@gmail.com
- SCARBOROUGH ATHLETIC
scarbare@gmail.com
- SHEFFIELD UNITED
sheffield_utd@hotmail.com
- SOUTHAMPTON
post@southampton.no
www.southampton.no

- STOKE CITY
psj@usbl.no
www.stoke.no
- STRETFORD PADDOCK
stretfordpaddockfcnorway@outlook.com
- SUNDERLAND
post@sunderland.no
www.sunderland.no
- SWANSEA CITY
styret@swanseaacity.no
www.swanseaacity.no
- TOTTENHAM HOTSPUR
kontakt@tottenhamsvenner.no
www.tottenhamhotspur.no
- WEST BROMWICH ALBION
hensk@online.no
- WEST HAM UNITED
eirik@scandinavianhammers.com
www.scandinavianhammers.com
- AFC WIMBLEDON
endre.kleiven@gmail.com
- WOKING
roland.sannes@gmail.com
www.rolandsannes.wordpress.com
- WOLVERHAMPTON WANDERERS
kontakt@vikingwolves.com
www.vikingwolves.com
- WYCOMBE WANDERERS
amundaano@hotmail.com
www.norwegianchairboys.wixsite.com

RINGEN ER SLUTTET FOR WIMBLEDON

AV: BENT UVAAG JOHANSEN

3. november 2020 ble en merkedag i bydelen Merton i London. Da spilte AFC Wimbledon sin første offisielle kamp på Plough Lane. Ringen var på mange måter sluttet nesten 20 år etter at forgjengeren Wimbledon FC forlot stadionet med samme navn i mai 1991. Selv om det ikke var åpent for tilskuere i november 2020, var dette noe mange supportere hadde ventet lenge på.

Wimbledon FC ble stiftet i 1889 og hadde spilt på Plough Lane siden 1912. Fra midten av 1960-tallet ble Wimbledon FC en ledende amatørklubb. Foran 1977/78-sesongen ble klubben valgt inn i The Football League og startet på 4. nivå (i dag tilsvarende dette League Two). Wimbledon FC brukte kun ni sesonger på å rykke opp til øverste nivå og debuterte med en knallsterk 6. plass i sin første sesong (1986/87). Klubbens største triumf var likevel 1-0 over storfavoritt Liverpool i FA cupen i 1988. Det var mange spillerprofiler i laget som ble kalt «The Crazy Gang» - Vinny Jones, Dennis Wise og John Fashanu for å nevne noen. Fra opprykket i 1978 til 1990 hadde klubben tre «managere» i Dario Gradi, Dave Bassett og Bobby Gould.

Plough Lane var en gammeldags, liten og intim bane som ikke tilfredsstilte kravene til Taylor-rapporten i etterkant av Hillsborough-tragedien i 1989. Det forelå planer om å bygge et nytt stadion med plass til 20.000 sitteplasser i bydelen Merton. Selv med godkjente planer ble byggingen aldri en realitet, til stor skuffelse for klubbens supportere. I stedet valgte Wimbledon FC å inngå en leiekontrakt med Crystal Palace og spill på deres bane Selhurst Park. Dette skulle vise seg å bli begynnelsen på slutten for Wimbledon FC. Supporterne fant seg aldri til rette på Selhurst Park, og tilskuertallene stupte. Utgangspunktet var at dette skulle være en kortsiktig midlertidig løsning, men Wimbledon FC ble værende på Selhurst Park frem til 2003.

Wimbledon FC spilte sin siste kamp på Plough Lane i mai 1991, men det ble spilt reservelagsfotball der i ytterligere syv år. Plough Lane ble i 1998 solgt til supermarked-kjeden Safeway. Det førte til mange lokale protester, men Safeway fikk aldri tillatelse til å bruke Plough Lane slik de ønsket. I 2002 ga de opp, banen ble da jevnet med jorden og i ettertid er det blitt bygget leiligheter på tomten.

Kjell Inge Røkke og Bjørn Rune Gjelsten kjøpte opp Wimbledon FC i 1997 og i en kort periode var Egil «Drillo» Olsen klubbens «manager». Sportslig sett var klubben på vei ned og etter 1999/00-sesongen ble det nedrykk fra Premier League. I 2002 ble det offentliggjort at klubben skulle flyttes til Milton Keynes ca. 90 kilometer nord for London. Det var en stund planer om å flytte klubben til den irske hovedstaden Dublin. Den første kampen i Milton Keynes ble spilt 27. september 2003 på National Hockey Stadium. I 2004 endret klubben navn til MK Dons og innviet sitt nybygde stadion Stadium MK foran sesongen 2007/08.

Beslutningen om å flytte Wimbledon FC medførte voldsomme reaksjoner blant klubbens supportere. I 2002 ble en ny klubb AFC Wimbledon grunnlagt. Den nye klubben måtte startes på nivå ni i det engelske divisjonssystemet. AFC Wimbledon ble raskt en stor suksess og spilte 78 kamper på rad uten tap som endte i desember 2004. Etter fem opprykk på ni år, var AFC Wimbledon i 2011/12 sesongen klar for League Two. Klubben spilte sine kamper på Kingsmeadow (eller Cherry Red Records Stadium som er banens offisielle navn) i bydelen Kingston upon Thames i London.

I motsetning til på Selhurst Park, trivdes supportene på Kingsmeadow selv om drømmen var en dag å kunne returnere til bydelen Merton. AFC Wimbledon kjøpte anlegget i juni 2003 og solgte det videre til Chelsea i 2015. Chelsea damelag delte banen med AFC Wimbledon fra 2017. Klubbens ledelse jobbet med konkrete planer om å flytte tilbake fra 2013 og salget av Kingsmeadow var en del av disse.

Gjennombruddet kom da planene for et nytt fotballstadion ble vedtatt i desember 2015. Byggingen startet i mars 2018 på tomten til nedlagte Wimbledon Greyhound Stadium og var planlagt ferdigstilt sommeren 2019, men dette ble utsatt til november 2020. Den nye banen som heter Plough Lane ligger ca. 200 meter fra den opprinnelige.

AFC Wimbledon er på mange måter en annerledes fotballklubb. Supporterne eier 75% av klubbens aksjer gjennom The Dons Trust. Klubben har også engasjert seg i nærmiljøet og mottok en pris for dette arbeidet i mars 2012 av daværende statsminister David Cameron. Supportere var også meget delaktige i finansiering det nye stadionet med kjøp av obligasjoner (Plough Lane Bonds) til samlet verdi av £ 5,4 millioner og en kronerulling som samlet inn £ 2,5 millioner.

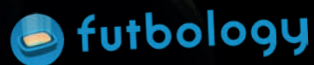
Kapasiteten er 9.300 sitteplasser og i tilknytning til anlegget er det også bygget et konferansesenter med plass til 800 personer. På Plough Lane er noen av plassene såkalt «safe standing» - ståplasser som enkelt kan gjøres som til sitteplasser ved å felle ned et sete. I Tyskland er dette meget vanlig og populært. Rundt Plough Lane er det bygget mange leiligheter som er med på å gjøre området attraktivt.

Det er lett å komme seg til Plough Lane ved å reise kollektivt. Nærmeste jernbanestasjon er Haydens Road med forbindelse til fra London Waterloo og London Blackfriars. Det er to t-banestasjoner med gangavstand til banen: Colliers Wood og Tooting Broadway. Begge ligger langs Northern Line og Waterloo er nok gang det beste utgangspunktet.

Appen for alle som elsker å gå på kamp!

Futbology-appen gir deg full kontroll over alle kamper i nærheten, både der du er og der du planlegger å være. Og tilsvarende oversikt over kamper du har sett og hvilke stadions du har besøkt. Appen dekker 900 ligaer og turneringer over hele verden, helt ned til nivå 10 i England! Nå inviterer vi alle supporterklubber til å opprette sin "members-only-lounge", med interne rankinglister og personlige klubbstatistikker. Be din supporterklubb om invitasjonskoden!

ET SISTE TROFÉ: 2-0, 1975, DERBY COUNTY OG «CHARITY SHIELD»

▶ AV: IVAR TISTHAMMER

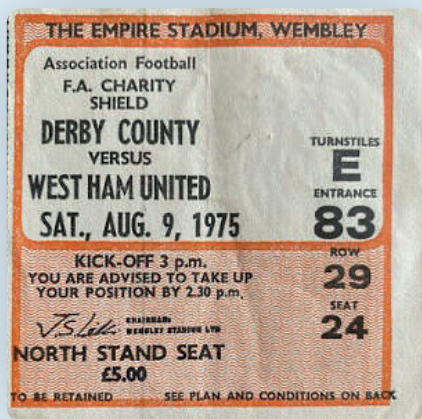
Derby County er et lag det "suser" gammel storhet av, og i dag ser vi litt tilbake på det siste troféet av betydning som fant veien til klubben som spilte sine hjemmekamper på ærverdige Baseball Ground. Året var 1975, og det mange sikkert husker er at ligaen dette året ble vunnet i mai, men kanskje ikke at Charity Shield også ble sanket inn etter en fin-fin 2-0 seier over regjerende FA-cupvinner West Ham.

Det var i legendariske drakter og et lag og en tropp perfekt satt sammen av Dave Mackay. Charlie George var sommerens nye signering fra Arsenal, for den nette overgangssum av £100 000. George gikk rett inn i laget og fikk en fantastisk start, og dette var en "overgang" som virkelig traff.

Målene i kampen ble scoret av to spillere som allerede var legender: Roy McFarland og Kevin Hector - klubbspillere som hadde det lille ekstra.

McFarland, en meget begavet midtstopper som holdt det gående frem til 1981, returnerte som manager senere og spilte et fåtall kamper i 1984. Kevin Hector var også en som holdt det gående noen sesonger til, og også returnerte for en liten periode på tidlig 80-tall.

Charlie George ble en suksess, selv om hans første kamp også ble hans siste møte med Wembley som klubbspiller. Det var en fin opptur for Charlie G, der han etter hvert fant hjertene til Derby-fans og ble en hit i et lag som etter min mening var satt sammen som en flott fort. Det var ingen tegn på at ting var på vei ned heller, der en hederlig 4. plass ble sanket inn i denne sesongen, og man nådde semifinalen i FA-cupen, men hvor tapet mot Manchester United kanskje var det som gjorde at Dave Mackay mistet grepet og gikk i bunkersen for å finne opp kruttet på nytt.

Det var en perfekt miks av talent i denne gruppen, og keeperen Colin Boulton var på ingen måte "ferdig", men der han i en alder av 30 ble blant mange blir sett på som et lite "problem", og etter hvert sendt til Southampton på lån, og hvor Graham Moseley ble "brukt" litt, men der "Derbys" doble ligamester ble skjøvet til siden og endte sine dager i NASL med spill for Tulsa Roughnecks og Los Angeles Aztecs. Ikke at jeg har glemt hans lille retur til Lincoln, men det blir en parentes i det hele.

Rod Thomas var en spiller som kom fra en beskjeden tilværelse i Swindon, men med lang internasjonal erfaring som fast inventar for Wales hadde han før han kom til Derby i 1973 spilt mot det meste av det beste uansett, og gled fint inn i sin rolle og var en "perfekt" signering av Dave Mackay. Thomas forlot Derby og avsluttet med spill for Cardiff, men kanskje ble han sluppet for tidlig der han forsvant ut dørene på Baseball Ground i en alder av 30.

Ved siden av Roy McFarland hadde man Colin Todd, og det var kanskje den spilleren som stod høyest i kurs i England. Han var en spillende midtstopper, men som ikke tok steget helt opp, og der han var sett på som Bobby Moores arvtager, gled det ikke helt inn på landslagsnivå, og det ble ikke "fast plass". Totalt stoppet herr Todd på 27 landskamper. Det ble senere en interessant managerkarriere, og også han fikk

sjansen i Derby, der han var "in charge" i en periode fra 2001 til 2002. Han hadde også oppdrag i Danmark, der han trente Randers og Esbjerg.

Til venstre i forsvaret var alltid pålitelige David Nish, et rekordkjøp fra Leicester tidlig i 72/73-sesongen, og senere ble det debut for England. Her fikk han flere gode kamper, men han som mange andre ble fristet av å reise over til NASL, hvor han spilte for Tulsa Roughnecks, Seattle Sounders og San Jose Earthquakes. Senere returnerte han til England og var tilbake i sin moderklubb Leicester, hvor han i en periode var sjef for akademiet og også hadde en caretakerrolle i to kamper i desember 1995, med tap for Southend og seier mot Norwich og 4-4 i målforskjell.

Bruce Rioch var en viktig "engelskmann" på midtbanen, men han har allerede når denne kampen spilles gjort sitt "stunt" og blitt "skotte". Han debuterer for Skottland, og etter hvert blir han historisk og unik for å være den første, siste og eneste spilleren som er født i England, og som har vært kaptein for nasjonen i nord. Det ble i alt 24 landskamper for Rioch, og han var også landslagskaptein i VM 1978, noe overraskende. Han var en tur i Everton fra 76 til 77, men returnerte til Derby for en ny periode, og totalt spilte han 147 ligakamper for "The Rams". Det ble også en reise til NASL og spill for Seattle Sounders, før den godeste Rioch tok fatt på en reise som manager, hvor han noe overraskende ble ansatt som sjef i Arsenal før Arsene Wenger. Her kjøpte han blant andre Dennis Bergkamp. Det ble en kort affære på Highbury, og kursen ble satt for andre oppdrag, der han blant annet trente lag i Danmark, og hvor siste oppdrag ble registrert i 2008, da i Aalborg.

Ved hans side var en av Englands mest undervurderte fotballspillere "ever", Henry Newton. Den tidligere England U23-spilleren fikk aldri kamper for a-laget og ble holdt litt på utsiden av Sir Alf Ramsey, som hadde han med flere ganger i troppene han tok ut, men det ble aldri en eneste "cap". Newton var tidlig i 30-årene

og kanskje den spilleren ved siden av Archie Gemmill som aldri ble erstattet på Baseball Ground.

Archie Gemmill - hva skal man si? Noen år senere presterte han på øverste hylle under VM i Argentina, og vi fikk vi se hans mål for Skottland mot Nederland. Dette skjedde like etter at han akkurat hadde vunnet ligaen med Nottingham Forest og Brian Clough, som hentet "Archie" fra Derby for peanøtter og fikk skviset det siste og beste ut av han. Det var også veldig merkelig at denne begavede spilleren ble oversett ofte på flere arenaer. Gemmill returnerte faktisk også til Derby senere, og langt ut i 30-årene, da klubben hadde forsvunnet ned i divisjonene. Archie, som så mange andre fra denne generasjonen, fikk seg også en tur over dammen og spilte for Jacksonville Tea Men, der han hadde selskap av andre stjerner fra engelsk fotball: Keith Bertschin, Colin Brazier og Alan Green. Archie ble senere noe overraskende Brian Cloughs høyre hånd og gjorde Forest til en av de beste talentfabrikkene i engelsk fotball, og han har var også manager i Rotherham i en periode på 90-tallet.

Francis Lee var en del av dette laget også, og han var et av de "råeste" kjøp i engelsk fotball "ever". Da han forlot Man City i en alder av 30, var han fortsatt i stand til å vinne fotballkamper alene. Senere satset han på "doruller" som levebrød, og deretter kjøpte han like godt "hele dritten", om du kan omtale Man City for akkurat det, klubben der han i en periode hadde en majoritet. Han var nok bedre likt på Maine Road som spiller, selv om mottagelsen som eier var entusiastisk, og fans ville "Forward with Franny". Isteden ble det mer et "Fritt Fall", og klubben måtte i årene etter at han "forsvant", ta seg en tur ned til tredje trappetrinn. Som spiller la han skoene på hylla bare 32 år gammel, og Derby County var hans siste klubb som spiller.

På benken var det også plass til noen spillere, men ingen av dem kom på banen. Reservene Nigel Bath, Steve Powell og Jeff Bourne fikk forskjellige reiser i fotballen. Bath, den gangen en lovende juniorkeeper, ble aldri noen vi husker fra

"The Rams", men hos Grimsby Town er han en helt. Batch voktet målet for "The Mariners" i 385 ligakamper, og var sisteskans her i 11 sesonger fra 1976 til 1987. Mens Nigel Batch forsvant, ble Steve Powell "den siste seriemester", og han fortsatte for klubben i sitt hjerte helt frem til 1985 da han også var tvunget til å "slutte". Totalt fikk han 350 ligakamper for Derby County.

Jeff Bourne var aldri helt fast inventar i Derby County, og var en som kom litt inn og spilte nå og da fra 1971 til 1977, med totalt 73 kamper og 14 mål. Det ble etter hvert spill i engelsk fotball for Crystal Palace og Sheffield United, kombinert med spill i flere NASL-klubber. Her fant han seg godt til rette og ble en "living legend" med mål som varemerke, både "outdoor" og "indoor". Jeff Bourne var en av de virkelige store stjernene i "soccer" og tilbragte mye tid "over there" i årene fra 1976 til 1983. Jeff Bourne er den eneste av disse spillerne som i dag ikke lenger er blant oss. Han døde tragisk av ALS kun ni måneder etter at han fikk påvist sykdommen, i en alder av 66 år i 2014.

Der denne sesongen, som beskrevet over, var en helt grei en, ble nedturen større året etter. Balansen i troppen falt fra hverandre, og gruppen var på mange måter i oppløsning. Der det var en lyst fra flere å finne på andre ting, og hvor manageren nok aldri fant veien ut av generasjonsskiftet før dette laget på en måte ble et minne om et siste trofé, 2-0, 1975, Derby County og "Charity Shield".

BESØK HOS HAVANT & WATERLOOVILLE FC I NATIONAL LEAGUE SOUTH

AV: KARL YNGVAR ØVENSEN

Havant & Waterlooville FC spiller på sjette nivå i engelsk fotball, og de holder hus på Westleigh Park i Havant, som er en forstad til havnebyen Portsmouth, på sørkysten av England. Det er en fotballklubb som er vel verdt et besøk. Undertegnede rakk å besøke klubben i slutten av februar 2020, rett før koronapandemien satte en effektiv stopper for videre banehopping på fotballøya.

Jeg reiste med Ryanair fra Oslo Gardermoen til Stansted, nord for London, fredag 21. februar 2020 seint på kvelden med retur søndag 1. mars. Før kampen i Havant så jeg Wealdstone - Dorking Wanderers (3-1) lørdag 22. februar på Grosvenor Vale Stadion og Cheltenham mot Northampton Town på Whadden Road (2-1) tre dager seinere.

Onsdag 26. februar 2020 tok jeg somletoget (billig) kl. 11.27 fra Cheltenham Spa, sydover gjennom Bristol og Southampton mot Brighton, før jeg kl. 16.54 ankom Havant Railway Station (like ved Portsmouth) i Hampshire. Den lange reisetida skyldtes flere jordras (såkalte «landslides») pga. det kraftige regnet i dagene før, slik at toget måtte kjøre i sinkefart i lange strekk. Kl. 17.09 sjekka jeg inn på Bear Hotel i 15 East Street. Dette er et såkalt «hjemstøkt» hotell, der et kvinnelig gjenferd visstnok viser seg ved jevne mellomrom. Dessverre fikk ikke jeg «besøk» i løpet av mine to overnattinger der, men

historiene florerte nede på puben. Kl. 17.14 kunne jeg låse meg inn på rom 2 i andre etasje. Kl. 17.16 kopla jeg meg på hotellets wifi, som fungerte utmerket. Kl. 18.11 var jeg på plass i baren og kjøpte en pint med San Miguel for £3.89. Kl. 18.17 la jeg meg en god pris med General løssnus, og kl. 18.33 kjøpte jeg meg en ny pint øl, San Miguel (£3.89). Kl. 18.58 fikk jeg resepsjonisten til å bestille taxi til meg. Kl. 19.18-19.26 tok jeg taxi fra Bear Hotel til Westleigh Park for £4.00. Kl. 19.33 betalte jeg £10 i turnstilen inn til Westleigh Park Stadium, Martin Road, Havant. Kl. 19.34 betalte jeg £2.00 for kveldens kampprogram. Kl. 19.40 kjøpte jeg cheeseburger (£4.50) og bovull (buljong, £1.50) i en matbod på hjørnet mellom kortsida og langsida med ståtribune. Det var kaldt i Havant denne kvelden.

Kl. 19.45 var det kick-off for det utsatte National League South-oppgjøret mellom **Havant & Waterlooville og Slough Town 1-0** (1-0) på Westleigh Park Stadium. I mine notater har jeg oppsummerende skrevet: «Ståplassbillett £10. Kampprogram £2.00. Pint of Theakston Smooth £3.25. Cheeseburger £4.50. Buljong £1.50. Kald opplevelse. Veldig jevnspilt kamp. Havant & Waterlooville var best i andre omgang. Nr. 9 hos hjemmelaget må i hvert fall ha vært 35 kilo over matchvekt.» Westleigh Park er som stadion en blanding av halvgammelt og nytt. Gressmatta var i overraskende god stand, mens deler av

betongen på ståtribunen bar preg av manglende rengjøring og forsømmelser. Kl. 21.40 var jeg på plass på den meget staselige puben The Westleigh Bar. Spillerne kom etter hvert også innom. Det hersket en svært jovial stemning i baren, der Real Madrid vs. Manchester City (1-2) surret i bakgrunnen på flere store TV-skjermer. Pint of Theakston Smooth for £3.25. Kl. 22.14 ringte jeg etter taxi. Kl. 22.17-22.22 tok jeg taxi fra Westleigh Park til Bear Hotel for £4.00. Kl. 22.24 var jeg på plass i puben på Bear Hotel igjen og bestilte en pint med San Miguel for £3.89. Leste i kampprogramet. Det var meget enkelt, med halvparten av sidene viet til reklame.

Kallenavnet til Havant & Waterlooville er «The Hawks» (haukene). Westleigh Park Stadium blei åpna i 1982 og har en publikumskapasitet på 5300 (med 710 sitteplasser under tak). The Hawks spiller på naturgress, men det er ingen varmekabler under gresset, slik at her kan du risikere at kampen blir avlyst pga. tilfrosset bane på vinterstid. De lokale rivalene er Gosport Borough, mens Portsmouth FCs sesongkortholdere bare trenger å betale £6 i inngangspenger. Klubben Havant & Waterlooville FC blei stifta i 1998, da de to eldre fotballklubbene Havant Town og Waterlooville valgte å slå seg sammen. Westleigh Park var Havant Towns hjemmebane. Offisielt er stadionnavnet Draper Tools Community Stadium, men det er det ingen i Havant som sier. I selve byen Havant er det

45826 innbyggere (2011). Banen befinner seg drøyt halvannen kilometer nord for jernbanestasjonen Havant Railway Station. Det enkleste er nok å ta taxi til stadion. For øyeblikket er vel spillende trener Simon Walton (født 1987) Havant & Waterloovilles mest kjente spiller, med sine 34 ligakamper for Leeds United i 2004-2006.

Torsdag 27. februar 2020 tilbrakte jeg for det meste ute på Hayling Island, dit jeg kom med lokalbussen fra hovedbusstasjonen i Havant, før jeg fredag 28. februar 2020 dro tilbake med toget til Bishop's Stortford, nord for London. Dersom noen vil konsentrere seg om banehopping på Englands sørkyst, vil det enkleste være å fly med Norwegian Air Shuttle (når pandemien er over) til Gatwick Airport, sør for London, og derfra ta toget sørover til Brighton, der du kan ta toget vestover langs sørkysten, bl.a. til Portsmouth. God tur, når den tid kommer!

40 ÅR MED NORDMENN I ENGELSK TOPPFOTBALL

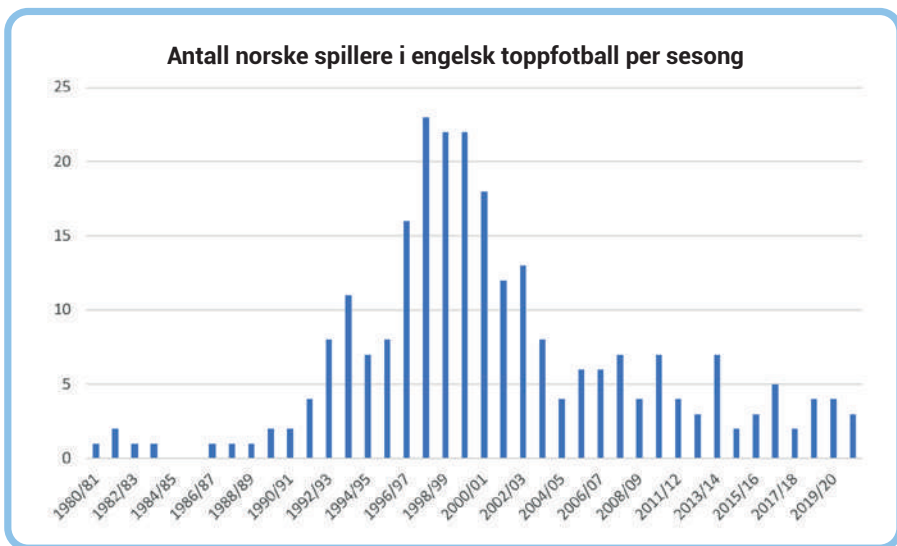
AV: BENT UVAAG JOHANSEN

Foto: Bildebyrån/Tipsbladet

28. mars 1981 var en milepæl for norsk fotball. Det var på den dagen Einar Aas ble første nordmann i engelsk toppfotball med sin debut for Nottingham Forest. Nesten 40 år seinere ble Martin Ødegaard den 72. norske spilleren i engelsk toppfotball med sin debut for Arsenal 31. januar 2021. Denne artikkelen tar for seg norske spillere i engelsk toppfotball gjennom 40 år med fokus på navn og tall. Engelsk toppfotball er definert som høyeste divisjon (i dag kjent som Premier League) og kun spillere med ligakamper er inkludert.

Norsk fotballs storhetstid resulterte i mange englandsproffer

I løpet av 1980-tallet fulgte ytterligere fire spillere i Aas' fotspor – Åge Hareide, Kjetil Osvold, Erik Thorstvedt og Erland Johnsen i denne rekkefølgen rangert etter debutdato. Etter hvert som det norske landslaget fikk sin storhetstid under Egil «Drillo» Olsens ledelse fra begynnelsen av 1990-tallet, ble det stadig flere norske proffspillere i England. I sesongen 1993/94 var det for første gang over ti norske proffer i engelsk toppfotball. Det toppet seg i 1997/98-sesongen

med hele 23. Foreløpig siste sesong med over ti proffer var i 2002/03 med 13 spillere. Det var mange gode norske spillere på den tiden og mange av dem ble nøkkelspillere for sine respektive engelske klubber. Norske spillere hadde også generelt et godt rykte for å være seriøse og hardtarbeidende. I den nettopp avsluttede 2020/21-sesongen har i tillegg til nevnte Ødegaard Norge vært representert med Sander Berge i Sheffield United og Joshua King i Everton.

Blackburn Rovers er «norskeklubben»

De 72 norske spillerne i engelsk toppfotball har fordelt seg på 38 klubber. 11 av klubbene har hatt kun en norsk spiller med kamper. Blackburn Rovers er «norskeklubben» med syv spillere (Stig Inge Bjørnebye, Henning Berg, Tore Pedersen, Lars Bohinen, Egil Østenstad, Martin Andresen og Morten Gamst Pedersen. Deretter følger Nottingham Forest, Southampton og Wimbledon med seks hver. Det må nevnes at fire av spillerne i Wimbledon spilte kun kamper i 1999/00-sesongen da «Drillo» var trener (nevnte Pedersen og Andresen i tillegg til Trond Andersen og Andreas Lund). Tilsvarende spilte alle de tre norske spillerne i Cardiff City da Ole Gunnar Solskjær hadde et kort opphold som trener i 2013/14 (Magnus Wolff Eikrem, Mats Møller Dæhlie og Jo Inge Berget).

John Arne Riise med flest kamper i engelsk toppfotball

John Arne Riise troner øverst på listen over norske spillere med flest kamper i engelsk toppdivisjon. Sunnmøringen står bokført med totalt 321 kamper fordelt med 234 for Liverpool og 87 for Fulham). Claus Lundekvam har flest kamper for en og samme klubb med 290 for Southampton. Deretter følger Henning Berg (275 kamper for Blackburn Rovers og Manchester United), Morten Gamst Pedersen (260 kamper for Blackburn Rovers) og Brede Hangeland (238 kamper for Fulham og Crystal Palace).

Øyvind Leonhardsen er den eneste norske spilleren med kamper for fire klubber i den

øverste divisjonen i England (Wimbledon, Liverpool, Tottenham Hotspur og Aston Villa). Åtte spillere har kamper for tre klubber (Gunnar Halle, Jan Åge Fjørtoft, Tore Pedersen, Lars Bohinen, Alf Inge Håland, Ronny Johnsen, Egil Østenstad og Thomas Myhre). Det er tre spillere som står bokført med kun én kamp – Abdisalam Ibrahim (Manchester City), Erik Hagen (Wigan Athletic) og Jo Inge Berget (Cardiff City).

En kuriositet er at Ibrahim og Hagen er henholdsvis yngste og eldste debutant. Ibrahim var 18 og 296 dager i februar og 2010, mens Hagen var 32 år og 253 dager i mars 2008. Gjennomsnittlig debutalder for en norsk spiller er litt under 25 år. Ytterligere to spillere var under 20 år da de spilte sin første kamp – Mats Møller Dæhlie for Cardiff City og Espen Baardsen for Tottenham Hotspur. I tillegg til Hagen hadde følgende tre spillere fylt 30 år da de debuterte – Christian Kalvenes for Burnley, Frode Grodås for Chelsea og Trond Egil Soltvedt for Coventry City.

Steffen Iversen spilte 159 toppseriekamper for Tottenham Hotspur

Det er to brødrepar med kamper i engelsk toppfotball. Bjørn Helge Riise fulgte etter storebror John Arne og fikk kamper for Fulham. Jostein og Tore André Flo er det andre paret.

Ole Gunnar Solskjær er norsk toppscorer i engelsk toppfotball

Ikke overraskende er Solskjær den norske spilleren med flest mål. Hele 92 ganger satte kristiansunderen ballen i nettmåskene. Det er nesten dobbelt så mange som nestemann på lista – Joshua King med 48 fulltreffere for Bournemouth. På de neste plassene følger

Steffen Iversen (40 mål for Tottenham Hotspur og Wolverhampton Wanderers), Tore André Flo (38 mål for Chelsea og Sunderland) og John Carew (38 mål for Aston Villa og Stoke City).

Frank Strandli var den første norske spilleren som scoret i sin debut i engelsk toppfotball. Dette skjedde for Leeds United i januar 1993. I sesongen 1993/94 ble Jan Åge Fjørtoft og Jostein Flo toppscorer for henholdsvis Swindon Town (12 mål) og Sheffield United (10 mål). Begge klubbene rykket for øvrig ned fra Premier League etter denne sesongen.

SAMTLIGE 72 NORSKE SPILLERE I ENGELSK TOPPFOTBALL RANGERT ETTER DEBUT:

Spiller	Klubb(er)	Debut
1 Einar Aas	Nottingham Forest	1981
2 Åge Hareide	Manchester City, Norwich City	1981
3 Kjetil Osvold	Nottingham Forest	1987
4 Erik Thorstvedt	Tottenham Hotspur	1989
5 Erland Johnsen	Chelsea	1989
6 Gunnar Halle	Oldham Athletic, Leeds United, Bradford City	1992
7 Pål Lydersen	Arsenal	1992
8 Stig Inge Bjørnebye	Liverpool, Blackburn Rovers	1992
9 Kåre Ingebrigtsen	Manchester City	1993
10 Frank Strandli	Leeds United	1993
11 Henning Berg	Blackburn Rovers, Manchester United	1993
12 Jan Åge Fjørtoft	Swindon Town, Middlesbrough, Barnsley	1993
13 Jostein Flo	Sheffield United	1993
14 Roger Nilsen	Sheffield United, Tottenham Hotspur	1993
15 Tore Pedersen	Oldham Athletic, Blackburn Rovers, Wimbledon	1993
16 Lars Bohinen	Nottingham Forest, Blackburn Rovers, Derby County	1994
17 Alf Inge Håland	Nottingham Forest, Leeds United, Manchester City	1994
18 Øyvind Leonhardsen	Wimbledon, Liverpool, Tottenham Hotspur, Aston Villa	1994
19 Ronny Johnsen	Manchester United, Aston Villa, Newcastle United	1996
20 Ole Gunnar Solskjær	Manchester United	1996
21 Claus Lundekvam	Southampton	1996
22 Egil Østenstad	Southampton, Blackburn Rovers, Manchester City	1996
23 Frode Grodås	Chelsea	1996
24 Steffen Iversen	Tottenham Hotspur, Wolverhampton Wanderers	1996

25 Bjørn Tore Kvarme	Liverpool	1997
26 Espen Baardsen	Tottenham Hotspur, Everton	1997
27 Trond Egil Soltvedt	Coventry City, Southampton	1997
28 Tore André Flo	Chelsea, Sunderland	1997
29 Stig Johansen	Southampton	1997
30 Petter Rudi	Sheffield Wednesday	1997
31 Ståle Solbakken	Wimbledon	1997
32 Thomas Myhre	Everton, Sunderland, Charlton Athletic	1997
33 Erik Nevland	Manchester United, Fulham	1998
34 Vegard Heggem	Liverpool	1998
35 Jon Olav Hjelde	Nottingham Forest	1998
36 Ståle Stensaas	Nottingham Forest	1999
37 Eirik Bakke	Leeds United, Aston Villa	1999
38 Trond Andersen	Wimbledon	1999
39 Martin Andresen	Wimbledon, Blackburn Rovers	1999
40 Jo Tessem	Southampton	1999
41 Runar Normann	Coventry City	1999
42 Andreas Lund	Wimbledon	2000
43 Bjørn Otto Bragstad	Derby County	2000
44 Ragnvald Soma	West Ham United	2001
45 John Arne Riise	Liverpool, Fulham	2001
46 Morten Gamst Pedersen	Blackburn Rovers	2004
47 Azar Karadas	Portsmouth	2005
48 Kristoffer Hæstad	Wigan Athletic	2007
49 John Carew	Aston Villa, Stoke City	2007
50 Daniel Braaten	Bolton Wanderers	2007
51 Brede Hangeland	Fulham, Crystal Palace	2008
52 Erik Hagen	Wigan Athletic	2008
53 Christian Kalvenes	Burnley	2009
54 Bjørn Helge Riise	Fulham	2009
55 Abdisalam Ibrahim	Manchester City	2009
56 Alexander Tettey	Norwich City	2012
57 Jonathan Parr	Crystal Palace	2013
58 Magnus Wolff Eikrem	Cardiff City	2014
59 Mats Møller Dæhli	Cardiff City	2014
60 Jo Inge Berget	Cardiff City	2014
61 Fredrik Ulvestad	Burnley	2015
62 Joshua King	Bournemouth, Everton	2016
63 Adama Diomande	Hull City	2016
64 Håvard Nordtveit	West Ham United	2016
65 Markus Henriksen	Hull City	2016
66 Omar Elabdellaoui	Hull City	2017
67 Alexander Sørloth	Crystal Palace	2018
68 Stefan Johansen	Fulham	2018
69 Mohamed Elyounoussi	Southampton	2018
70 Ørjan Nyland	Aston Villa	2019
71 Sander Berge	Sheffield United	2020
72 Martin Ødegaard	Arsenal	2021

SBFS PRESSEPRIS 2021: KIM MARKI I TIPSBLADET

AV: RAY TØRNKVIST OG BENT UVAAG JOHANSEN

SBFs Pressepris deles ut til enkeltpersoner som har gjort en ekstraordinær jobb med å formidle britisk fotball i presse/media. Av SBFs utmerkelser er nok presseprisen den som henger høyest siden den ikke gis ut årlig og kun ved helt spesielle anledninger. SBFs Pressepris har kun blitt gitt ut fem ganger tidligere og seinest i 2015. I 2021 går prisen til redaktør Kim Marki i Tipsbladet.

Tipsbladet for mange bedre kjent som Tippebladet Tips og er en institusjon i norsk presse. Avisen kommer ut med en utgave i uken og har røtter tilbake til høsten 1947. Den ble grunnlagt av familien H. M. Hauge og utkom før Norsk Tipping ble etablert i mars 1948. Tipsbladet er fortsatt Norges eneste spesialavis for fotball og spill. En artig kuriositet var at Tippebladet Tips hadde stadionreklame under tippekamper på begynnelsen av 1990-tallet!

Du har fått presseprisen for utmerket arbeid og distribusjon av det som hender på balløya. Kommentarer?

Jeg føler først og fremst stolthet. I tillegg har jeg jo kikket litt på hvem som har fått prisen tidligere, og må jo da si jeg har havnet i storfint selskap.

Vi vet alle det er et vanskelig marked, og da spesielt på papir. Dere bare utvider innholdet, og hva er tanken bak dette?

Vi er jo en gjeng fotballinteresserte sjeler og mener at det bør være marked for en ukentlig fotballavis i Norge. Den ufrivillige koronapausen brukte vi til å pusse skikkelig opp. Gamle lesere av Tips vil kjenne igjen det meste av innholdet, men det er i en ny og langt «fresher» innpakning. I tillegg har vi utvidet antall skribenter betraktelig slik at vi kan dekke alle kamper grundig og gi både Norges beste oddstips (grundig bevist i hele 2020) og alt om fotball. Det er naturligvis ingenting feil med verken Manchester United eller Liverpool, vi skriver også mye om dem, men hos oss betyr alle de 92 ligaklubbene i England mye, og dem dekker vi langt grundigere enn de andre riksmediene.

Det er mange kjente skribenter. Er dette faste eller deltidsansatte? Hvor mange?

Vi er mange, og vi blir flere. Vi søker å hente inn den ypperste ekspertisen, og slik magasinet er delt opp nå trenger vi eksperter på flere felt. Engelsk fotball har fortsatt et stort fokus, og gjennom hele sesongen skriver vi hver eneste uke gjennomarbeidede «previews» på samtlige kamper i Premier League og Championship. Det

samme gjøres for Eliteserien, Serie A, Ligue 1 og La Liga. Vi trenger folk som har inngående kjennskap til alle ligaene, og da blir vi en fin gjeng. De er alle «freelancere», som våre to grafikere, og da blir det naturligvis mye jobb på Thomas og meg selv.

Når det gjelder opplag, hvor stort er dette og vil avisen fortsatt eksistere på papir?

Opplaget på trykk er synkende, men digitalt (www.tipsbladet.no) er samtidig stigende. Det gjelder nok alle medier i Norge generelt sett. Vi tviholder på papir, selv om trykk er en uforholdsmessig stor utgift. Postens tjenester er heller ikke hva de en gang var, og det har beklageligvis vist seg vanskelig å nå hele landets kroker og kriker innen godkjent tid.

Dere er jo sånn totalt sett en tippeavis. Hvem er den typiske leser av avisen, og hva vet dere om aldersfordelingen?

Tips har vært, er, og vil alltid være en tippeavis. Spesielt de senere år har vi imidlertid lagt om kursen noe, og vi føler i dag vi tilbyr veldig mye mer enn bare tippetips. Vi tror at den typiske leseren er opptatt av kombinasjonen fotball og tipping. Kjente og kjære skribenter som Dag Solheim, Øyvind Johannessen, Tor Sandø (tidligere redaktør av SBFs håndbok), Øivind Smestad, Axel Gogstad og Christan Aarstad er glade i å grave frem gode historier, og å lage spennende intervjuer med personligheter i inn- og utland. Mange abonnenter har lang fartstid, men etter omlegging til magasin har det også kommet yngre lesere til.

Kan du fortelle litt om eierforholdet til Tipsbladet? Det er jo en tradisjonsrik avis som vel er like gammel som Norsk tipping.

Ja, Tips ble startet tilbake i 1947, faktisk året før Norsk Tipping så dagens lys. Jeg har vært så heldig å arve stort sett alt av tidligere utgaver, og disse står innbundet i permer på loftet. Jeg bruker en del tid på å se hva som er gjort gjennom årene, og ser at avisen gjennom årene – og mange ulike eierskap – har tatt mange forskjellige veier. Ikke alle valg har vært like heldige. Jeg har jobbet i avisen i 15-20 år, og

Kim viser frem gamle utgaver av Tips.

først nå føler jeg vi har funnet rett vei. For om lag fem år siden overtok jeg som eier, og et par år senere følte det godt å dele ansvaret med Thomas Elgheim, som overtok halvparten av aksjene. Han har vært avisens tippeekspert i over 20 år, og sammen føler vi nå å ha staket ut en kurs som gir oss et magasin vi er stolte over

Tidligere ga Tippebladet Tips ut bøker om Engelsk fotball. Er dette noe som vil komme tilbake?

Ja, dette er faktisk oppe til vurdering. Denne sesongen må imidlertid fansen nøye seg med våre planlagte 96 siders spesialutgaver før sesongstart i henholdsvis Premier League og The Football League.

Hva er din favorittklubb i Storbritannia? Reiser du mye over (altså når alt er normalt)?

Det er sikkert ikke verdens mest kreative valg, men innrømmer at jeg blir skikkelig grinete om Liverpool «for en sjelden gangs skyld» skulle avgi poeng. På tur er det imidlertid viktigere for meg å besøke nye klubber og stadioner og da helst i lavere divisjoner. Jeg har besøkt et sted mellom 40 og 50 arenaer gjennom årene, etter debuten på Portman Road i Ipswich' glansdager, og det er fantastisk at det nå åpnes for nye besøk.

Avslutningsvis legger Kim Marki til at han ønsker et tettere samarbeid med supporterklubbene. Hvis det er noen som sitter på reisebrev eller andre interessante artikler, kan disse sendes til kim@tipsbladet.no.

TILBUD

Prøv oss i 4 uker til kun 1 krone!

Som Tipsbladet-abonnement får du full digital tilgang til Norges eneste fotball- og spillavis. Du får nyheter og analyser, prisbelønnet dekning av engelsk fotball, meninger og kommentarer og Norges beste oddstips. Som medlem i Supporterunionen for Britisk Fotball kan du nå teste Tipsbladet for kun 1 krone med koden: **SBF2021** ved bestilling av Digitalt abonnement.

www.tipsbladet.no/abonnement

ERLAND JOHNSEN – PROFF I TO AV EUROPAS BESTE LIGAER

AV RAY TØRNKVIST OG BENT UVAAG JOHANSEN

En meget blid og omgjengelig Erland Johnsen tok imot håndbokas utsendte på innbydende Sarpsborg stadion en vårdag i mars 2021. Dette har vært Erlands arbeidsplass siden 2018 hvor han har tittelen utviklingsjef. Tidligere har han vært profesjonell fotballspiller i to av Europas beste ligaer og har også en variert trenerbakgrunn å se tilbake på.

Hva er dine konkrete arbeidsoppgaver i Sarpsborg 08?

Jeg er ansvarlig for alle trenerne i klubben fra 12 år og opp til og med juniorlaget. Totalt er det 16 trenere i Sarpsborg 08 som rapporterer til meg. Blant disse er de tidligere toppspillerne André Bergdølmo (hovedtrener juniorlaget) og Sander Solberg (hovedtrener guttelaget). Dette er en meget allsidig og interessant jobb hvor ingen arbeidsdager er like. Jeg fungerer som en sparringspartner for alle klubbens trener utenom A-laget og bestemmer blant annet hvordan vi skal spille fotball i klubben.

Du har vært både førstelagstrener og har jobbet med yngre spillere. Blant annet landslagstrener for Norge G15 til G17. Hva slags rolle trives du best i?

Jeg har trivdes godt i alle mine roller etter at jeg la støvlene på hylla i 1999. Først som assistent under Arne Dokken i Strømsgodset og deretter som hovedtrener i Moss, Follo og Strømmen. I tillegg var jeg også en liten tur innom Lillestrøm. Fra 2014 til 2018 jobbet jeg sammen med Gunnar Halle som trener for det norske guttelandslaget (G15 til G17). Jeg ser på meg selv om en praktiker som trives best ute på feltet. Det å jobbe med mennesker og bidra til å utvikle unge spillere er vel det som jeg liker aller best.

Var du selv et naturtalent som ung?

Delvis var jeg nok det. Jeg var såkalt tidlig utviklet og hadde fysikken med meg. I tillegg hadde jeg troen på meg selv, men hadde ingen drøm å bli «proff». Det som drev meg var å bli en best mulig fotballspiller.

Erland gikk gradene i Moss og ble tatt opp på A-laget i 1983 allerede som 16-åring. Da hadde han allerede debutert på det norske guttelandslaget. Per Mosgaard ble hans første trener på Moss' A-lag og seinere spilte han under Janne Olsson og Per Henæs. Det var sistnevnte som for alvor så potensialet i den fysiske midtstopperen. Moss var på dette tidspunktet en godt etablert klubb i den norske toppserien. Likevel var det en overraskelse at Moss gikk helt til topps i

1987 under ledelse av Nils Arne Eggen. Erland var fast på laget og ble seriemester kun 20 år gammel. Et år seinere signerte han for den tyske storklubben Bayern München...

Hvordan var overgangen fra trygge Moss til storklubben Bayern München? Hvordan kom den i stand?

Overgangen var stor for å si det mildt. Bayern München var og er en meget profesjonelt drevet klubb hvor alt er på stell. Fasilitetene i klubben var imponerende med tilgang massører og personlig oppfølging. Da jeg ankom München stod det en bil og ventet på meg og jeg kunne velge mellom fire leiligheter klubben disponerte. Overgangen kom i stand først og fremst takket være min tidligere trener Janne Olsson. Han hadde meget gode kontakter i Tyskland på den tiden og jeg prøvespilte både for Schalke og Bayern München. Da sistnevnte kom på banen var det ingen tvil hos meg. I ettertid har jeg hørt fra Bayern Münchens mektige president Uli Hoeness at Moss var meget vanskelige å forhandle med!

Hvorfor forlot du Bayern München? Var det en drøm om å spille i England?

Plassen min i Bayern var i fare da klubben kjøpte Jürgen Kohler fra Köln. Jeg var fortsatt ung og ville spille mest mulig. Engelsk fotball har jeg alltid vært interessert i, men en direkte drøm var det ikke.

Hva var de største forskjellene på tysk og engelsk fotball med din erfaring?

Sosialt sett mellom spillerne var det som natt og dag. Det var mye mindre alvor i Chelsea, som nok var en bohemklubb, da jeg kom dit i desember 1989. Det var ikke så vennskapelig i Bayern München, spillerne hadde mer respekt for trenerne og vi satt stille og lyttet i garderoben foran kamper. I Chelsea var det hele tiden diverse «practical jokes» på gang, og vi veddet blant annet om hvem som kunne spise flest kjeks og småkaker! Det var som å bli satt minst 10 år tilbake i tid da jeg kom til Chelsea. Jeg måtte blant annet ordre alt det praktiske selv, bodde tre måneder på hotell i begynnelsen og måtte skaffe meg leilighet selv.

Hvordan kom overgangen til Chelsea i stand? Var det andre klubber i England som var aktuelle?

Målet mitt fra midtbanen på Hampden Park mot Skottland i november 1989 ble lagt merke til! Jim Leighton (Manchester United) var skottenes landslagsmålvakt den gang og han har vel aldri sluppet inn et mål fra lengre avstand verken før eller siden. Queens Park Rangers hvor Trevor Francis var «manager», var også interessert i meg og jeg besøkte både dem og Chelsea. Det faktum at sistnevnte var en bedre klubb på den tiden ble avgjørende for meg.

I Chelsea spilte du under fire «managere» (Bobby Campbell, Ian Porterfield, Glenn Hoddle og Ruud Gullit). Hvordan vil du beskrive dem?

Bobby Campbell og Ian Porterfield var begge av den gamle skolen. Det var mye løping og «five a side» på trening. Ikke spesielt bra treninger egentlig! Det viktigste var å vise «passion» og «attitude» foran og i kamper. Jeg fikk god kjemi med David Webb (tidligere klubblegende i Chelsea) da han overtok ansvaret midlertidig da Porterfield fikk sparken i februar 1993. Den våren spilte jeg de fleste av kampene. Foran neste sesong ble han erstattet med Glenn Hoddle som også spilte på laget. Hoddle begynte å profesjonalisere klubben med fokus på diett, riktig kosthold og måling av blodverdier. Tidligere hadde det vært «toast» og hvite bønn foran kamper!

I 1996 ble Hoddle ansatt som engelsk landslags-sjef og Ruud Gullit overtok. Også nederlenderen var spillende «manager» og han spilte også midtstopper sammen med meg ved noen anledninger. Det var ingen tvil om hvem som måtte gjøre grovarbeidet! Verken Hoddle eller Gullit ble spesielt gode «managere» etter min mening og er to av mange eksempler på meget gode spillere som ikke har maktet å bli like gode trenere. Mine beste trenere i karrieren var uten tvil Nils Arne Eggen og Jupp Heynckes. Begge to er virkelige trenerlegender!

Ruud Gullit var en verdensstjerne da han kom til Chelsea i 1995. Hvordan var det å spille sammen med ham?

Han var nok den beste jeg spilte med i klubben. Gullit var profesjonell og gikk foran med et godt eksempel. Også Hoddle var en meget god spiller selv om han var over høyden i sin karriere da han kom til Chelsea. Den siste jeg vil trekke frem er Gianfranco Zola. Personlig likte jeg meg likevel bedre sammen med mer «old school» spillere som eksempelvis Graham Roberts, Peter Nicholas, Gordon Durie og Kerry Dixon da jeg kom til klubben. Det var noe mer jordnært og ekte med disse gutta!

Det var en del personligheter i Chelsea i de åtte sesongene du spilte for klubben, som Dennis Wise og Vinny Jones. Var det så ille som ryktene ville ha det til? Har du noen gode historier som tåler dagens lys?

Det var en meget god sosial gjeng i Chelsea, og både Dennis og Vinny var hyggelige gutter. De fant på mye tull og faenskap, men det aldri noe vondt i dem. Det kunne gå ganske hardt for seg til tider. En gang gjemte vi bilen til Dennis i en kornåker og han fant den ikke igjen før to dager seinere! Etter hvert som det ble flere utenlandske spillere i klubben, ble det mer alvor. Zola var profesjonell til fingerspissene, og det samme var Frank Lebovich. Blant annet så tøye de en halvtime før trening og kamp. Noe slikt hadde ikke vi sett tidligere!

Hvem er den beste spilleren du møtte som midtstopper i Chelsea?

Les Ferdinand var nok den beste. Han spilte da for Queens Park Rangers, var råsterk, god på hodet og nesten umulig å komme i kroppen på. I tillegg var han meget raskt. En komplett spiss i mine øyne.

Hvordan var det spille på landslaget under Drillo?

Du var blant annet med i troppen til VM i USA i 1994 og spilte en kamp. Jeg ble aldri ordentlig med i gjengen på landslaget. Det hadde nok en sammenheng med at jeg ikke fikk spille så mye under Drillo. På landslaget spilte jeg også under Tord Grip og Ingvar Stadheim.

Du ga deg i Chelsea etter nesten åtte sesonger. Ble hjemlengselen for stor?

Nei, familien og jeg trivdes meget godt i London. Vi bodde i Surrey og jeg hadde 25 minutter å kjøre til treningsfeltet og 40 minutter inn til Stamford Bridge. Jeg fikk et nytt kontraktsforslag med Chelsea, men takket nei fordi jeg satt med en magesfølelse at Gullit ikke ville satse 100% på meg. Etter sesongen 1996/97 reiste jeg hjem til Norge og Rosenborg. Dessverre fikk jeg ikke spille FA cupfinalen mot Middlesbrough i mai 1997.

Sett i ettertid var nok Rosenborg et feil valg for meg den gangen. Det var flere engelske klubber som også ville ha meg. Sheffield Wednesday var en dem hvis jeg ikke husker helt feil. Jeg lot meg imidlertid lokke med Champions League, men jeg spilte aldri i den turneringen med Rosenborg. Da fungerte det bedre i Strømsgodset som ble min siste klubb som spiller.

Har du noen kontakt med Chelsea i dag? Er det noen enkeltspillere du fortsatt har kontakt med?

Nei, dessverre så har jeg verken noe særlig kontakt med enkeltspillere eller med klubben. Jeg forsøker å få til en tur til London for å se dem en gang i sesongen. For å være ærlig så jeg blitt skuffet et par ganger da jeg henvendt meg til klubben og ikke fått billetter. I Bayern München står døren alltid åpen og jeg har hatt litt kontakt nåværende trener Hans-Dieter Flick.

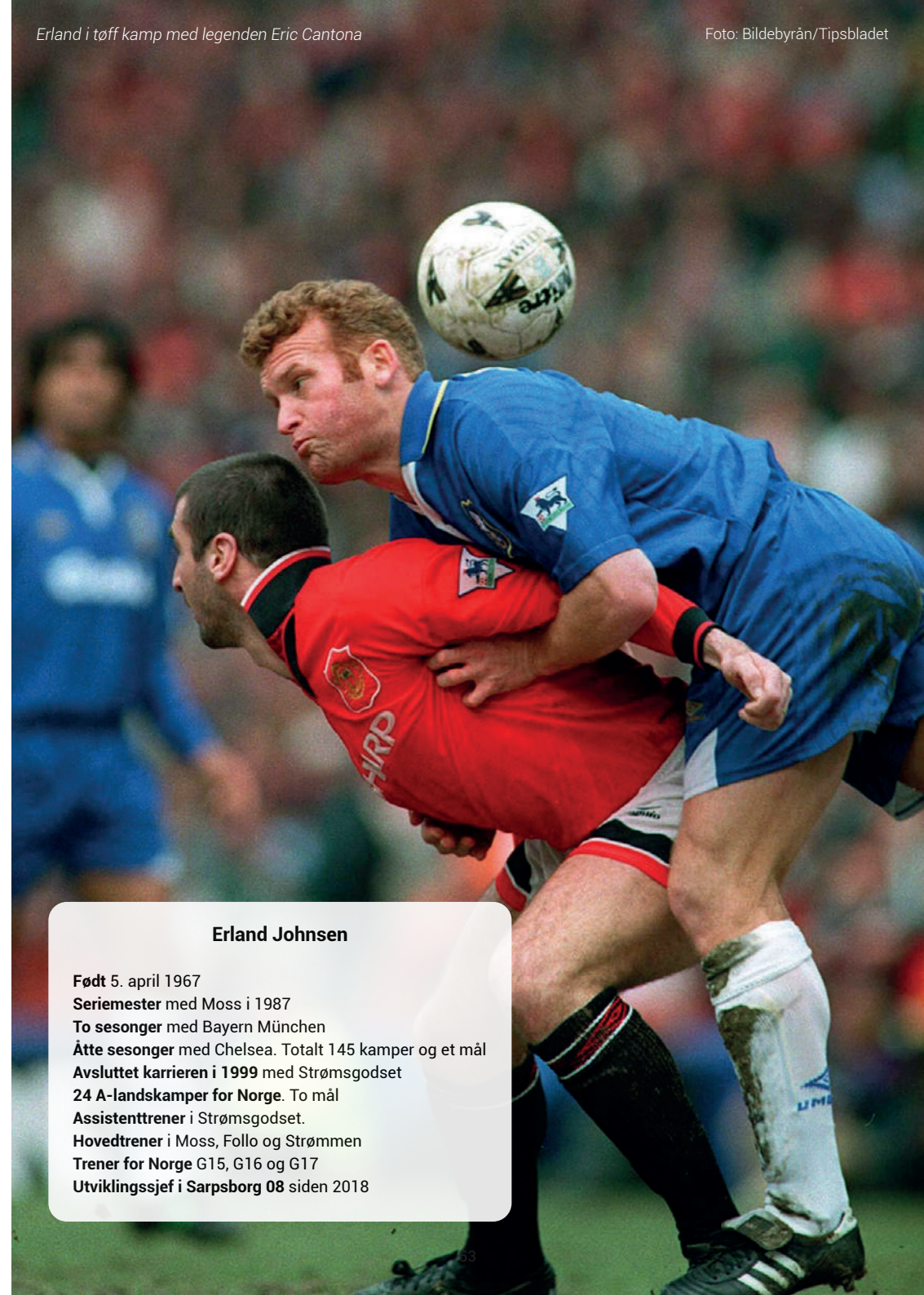
Hva er de største forskjellene på Chelsea i dag og da spilte for klubben?

Alt er mye mer profesjonalisert nå. Treningsforhold og andre fasiliteter i klubben er blitt mye bedre. Det har selvsagt med at det er langt mer penger i klubben etter at Roman Abramovich gikk inn som eier i 2003.

Hvor godt følger du med på engelsk fotball i dag?

Hva synes du om Chelsea i dag? Jeg forsøker å få med meg Chelseas kamper på TV. Det er blitt min klubb og jeg synes at Thomas Tuchel har hatt en heldig hånd med laget så langt. Spillet går mye raskere enn under Frank Lampard og bevegelsene med og uten ball er langt bedre. Laget er blitt gode å ha riktig press og å spille seg ut av vanskelige posisjoner.

En stor takk til Erland for at han velvillig stilte opp og svarte på våre spørsmål!

Erland Johnsen

Født 5. april 1967

Seriemester med Moss i 1987

To sesonger med Bayern München

Åtte sesonger med Chelsea. Totalt 145 kamper og et mål

Avsluttet karrieren i 1999 med Strømsgodset

24 A-landskamper for Norge. To mål

Assistenttrener i Strømsgodset.

Hovedtrener i Moss, Follo og Strømmen

Trener for Norge G15, G16 og G17

Utviklingssjef i Sarpsborg 08 siden 2018

ÅRETS MEDLEMSBLAD SESONGEN 2020/21

AV: HARALD UNHJEM OG RAY TØRNVIST

Det har vært en merkelig sesong for alle supporterklubbene denne sesongen da kun fotball på tv kunne bivånes. Dertil kom da også utfordringen med å lage medlemsblader. Ingen reisebrev, og mimring fra tidligere og historie ble en del av innholdet hos klubbene denne sesongen. Alle klubbene har gjort en utmerket jobb, men noen har utmerket seg denne sesongen. Valget falt til slutt på The Peacock News, som leverer nok en gang på høyt nivå til sine 7601 medlemmer.

Redaktør Anders Milde har gjennom syv sesonger levert et veldig godt produkt på ca 100 sider pr utgivelse, og TPN har også tidligere i denne perioden vunnet prisen. Det ble på starten av sesongen bestemt at formatet ville bli A4 istedenfor A5, og med fire nummer i nytt format har dette hevet bladets kvalitet også på innhold og layout. LUSCOS har vokst veldig denne sesongen, og da følte redaktøren at bladet også kunne følge etter med en «new look» til medlemmene.

Bladets innhold viser at kontakten med Leeds i England er veldig god. Det er i tillegg til fast stoff fra faste medarbeidere gjennom mange sesonger veldig bra innhold som omhandler det en trenger å vite om klubben med overganger, økonomi, framtidsutsikter. Bildene og trykk i super kvalitet, og bladet er i hvitt med gule og blå nyanser som er klubbens farger. En ny webshop er også blitt en stor suksess. Bladet sender også med ekstra ting som ølbriketter, isskrape, osv., og sesongens siste nummer hadde klubbens nye klubbssang på CD til alle medlemmer. Mange klubber har som sagt veldig bra blader, men denne sesongen kom vi ikke utenom Leeds Uniteds supporterernes TPN.

Det kan også nevnes at supporterklubben i 2020 var 40 år, og en egen jubileumsbok ble laget. Boka gikk til alle medlemmer og

samarbeidspartnere, og var av meget høy kvalitet med sine 256 sider i softback. Her var alt presentert gjennom 40 års drift. Klubbens president Peter Lorimer gikk bort i vinter, og her ga LUSCOS ut et minneblad fra hans karriere, og medlemmer fikk skrive om sine møter med han, både på hans pub Commercial eller i annen form. Både i minitugaven om Lorimer og for jubileumsboka har supporterklubbens Kjell Bjørn Vinje vært gjesteredaktør med stort hell. Det kan også nevnes at supporterklubben har økt medlemstallet med over 200 på én sesong, og suvenirsalget på nett er nesten 350 000 kroner i samme tidsrom. Bladets kvalitet og struktur på alle områder gjør det til en verdig vinner som årets beste supporter magasin for sesongen 2020/21. Gratulerer!

Andreas Milde, som er sønn av avdøde musikkjournalist Tor Milde, har gjort en fremragende jobb med TPN siden han startet i 2013/14-sesongen. Andreas kan fortelle at han er veldig stolt av prisen og at den henger høyt. Alle som lager medlemsblader bruker mye tid, og det gjør Andreas også, men han synes det er veldig moro å få til et flott produkt som kan sendes til medlemmene seks ganger pr sesong. En verdig vinner er kåret, men både Manchester United, Manchester City, Stoke og Derby fortjener stor honnør for sine medlemsblader.

ÅRETS HONNØRPRIS SESONGEN 2020/2021 CHELSEA CHAT / CHELSEA SUPPORTERS NORWAY

Juryen har i tillegg til å kåre årets medlemsblad denne sesongen også valgt å dele ut en ekstra honnørpris som ble tildelt Chelsea Supporters Norway v/redaktør Knut Einar Mjåvatn. Chelsea Chat har etter juryens mening hatt en særdeles fin utvikling etter at Mjåvatn overtok som redaktør.

Bladet utmerker seg med flott layout og interessant og leservennlig stoff, som i det helt vesentlige er levert av egne faste skribenter.

Redaktør Mjåvatn forteller at han satte meget stor pris på å få honnørprisen, og at dette gir stor inspirasjon til å fortsette utviklingen av bladet til å bli et stadig bedre produkt.

Dr. Jekyll's Pub

BILJARD
SPILL BILJARD FOR
KUN 2 KR PER MINUTT!
(VANLIG PRIS ER 3KR PER MINUTT)

WHISKY

- VI HAR BYENS BREDESTE
UTVALG AV WHISKY

SPØR OSS GJERNE OM TIPS OG RÅD. VI HAR MYE
KUNNSKAP VI GJERNE DELER MED VÅRE GJESTER

ØL

- ET AV BYENS BESTE ØLUTVALG

FOTBALL
- VI VISER DET SOM ER VERDT
Å SE AV CHAMPIONS LEAGUE,
EUROPA LEAGUE, PREMIER LEAGUE

**ÅPNINGSTIDER: TIRSDAG-LØRDAG: 13:00 - 03:00 /
SØNDAG-MANDAG: 15:00 - 03:00**

ÅRETS PRIS ▸ AV: KARL YNGVAR ØVENSEN FOR NETT OG SOSIALE MEDIER

Manchester United Supporters Club Scandinavia (MUSCS) er vinner av SBFs pris for beste sider på nett og sosiale medier i 2020/2021-sesongen

SUPPORTERUNIONENS (SBFs) PRIS FOR BESTE NETT OG SOSIALE MEDIER gikk i sesongen 2020/2021 til Manchester United Supporters Club Scandinavia (MUSCS), som har sitt hovedkontor på Nordnes i Bergen. Daglig leder Bernt Hjørnevik styrer en velsmurt supporterklubb med totalt 39 062 medlemmer ved siste opptelling 31. mai 2021. Hjørnevik har vært daglig leder av MUSCS siden juni 2014, og han er glad for prisen, som mottas med takk på tampen av en sesong som ellers har vært uten trofeer for fotballklubben. SBFs jury lot seg overbevise av den skandinaviske supporterklubbens høye aktivitet og kvalitet i sin nettbruk. MUSCS makter å forholde seg kritisk til alle nivåer i fotballklubben, selv om klubbmanageren er i stand til å lese norsk. Trofeet for årets pris blir utdelt på årsmøtet i SBF i begynnelsen av november 2021.

FOTO: UNITED.NO

Andre kandidater til årets pris fra SBF for beste nett og sosiale medier i 2021 var Liverpool FC Supporters Club Norway, Venner av Portsmouth (Pompey Norge), QPR Norway og Stoke City – Supporters Branch Norway. Også de fire andre supporterklubbene har en meget velorganisert mediebruk, som, etter forhold og størrelse tatt i betraktning, fortjener hederlig omtale.

- Bernt Hjørnevik, hva er de største utfordringene med å drive en så stor supporterklubb som MUSCS?

- Først av alt er det viktig å gratulere vår redaksjon med ansvarlig redaktør Dag Langerød i spissen, som gjennom fjoråret loset uniteds-reporterne i Skandinavia gjennom Covid-19-pandemien på en utmerket måte. Vi hadde faktisk ca. 44 000 unike bruker daglig innom vår nettside gjennom året. Alle disse trofaste supporterne setter vi stor pris på. De største utfordringene med å drive en så stor supporterklubb, er vel egentlig å klare å tilfredsstille alle

medlemmer fra 0 til 100 år. Stort sett mener vi at vi klarer dette, som også vår medlemsundersøkelse tidligere i år viste. Skal jeg peke på en konkret ting, så er det at vi mister yngre medlemmer (som i aldersgruppa 16 til 29 år). Det er en trend som vi har visst om over tid, men som ble ganske tydelig i nevnte medlemsundersøkelse. Når det er nevnt, så er lojaliteten enorm – for godt over 90% fornyet sitt medlemskap i fjor sommer under pandemien, svarer daglig leder i MUSCS, Bernt Hjørnevik.

- Benytter MUSCS profesjonelle byråer til hjemmesida og oppbygningen av sine sosiale medier?

- Vi benytter selvsagt et eksternt firma som står for de tekniske løsningene på vår nettside, men det er knyttet til selve «backend», og at ting skal fungere. Når det gjelder alt annet, som oppbygging og innhold, er det egenprodusert fra A til Å, bedyrer Hjørnevik.

- Har dere egne folk som legger ut nytt på Snapchat, Twitter og Instagram, eller dreier det seg om redaksjonsmedlemmene i United.no?

- I forhold til det du spør om, så gjør vi alt selv, inkludert Facebook.

- Hvor mange fulltidsansatte har MUSCS?

- Vi har ti ansatte, fordelt på seks i administrasjonen og fire i redaksjonen. I tillegg har vi reiseselskapet vårt, som arrangerer turer og selger billetter, og dette reiseselskapet har én fulltidsansatt (som til sammen betyr 11 fulltidsansatte i MUSCS).

- Hva vil du si kjennetegner MUSCS som supporterklubb?

- Jeg håper og tror at folk og medlemmer oppfatter oss på en positiv måte. Og at MUSCS lever opp til våre kjennetegn, som er nærhet, stolthet og tilhørighet. Jeg vil også tro at folk opplever oss som gode på kundeservice når det trengs.

Juryen for SBFs pris består av **Karl Yngvar Øvensen** (Hibernian) og **Bent Uvaag Johansen** (Celtic).

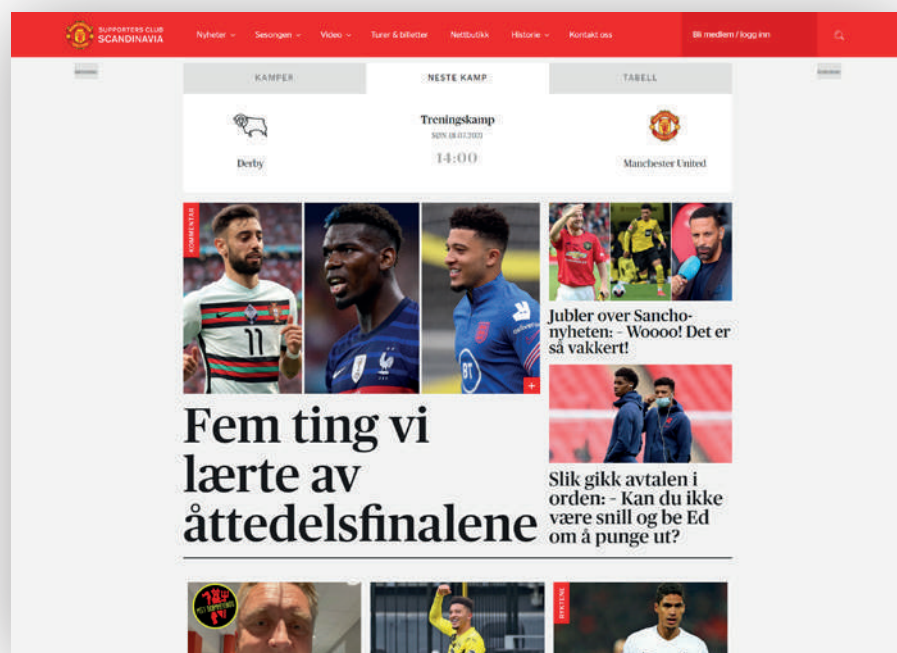

FOTO: UNITED.NO

- Hvilke planer har MUSCS framover?

- Vi er kjempeglade for at vi nå kan starte med å selge turer og billetter igjen. Det er noe som vi alle har følt savnet av i pandemitida. Ellers venter vi i spenning, som vanlig på denne tiden av året (medio juni), på at alle nye drakter skal komme på lager, og at vi får komme godt i gang med salg før sesongen starter opp igjen (i midten av august 2021). Et større prosjekt, som så vidt har startet opp, er et medlemsinvolveringsprosjekt. Vi ønsker oss større involvering i ulike prosesser fra våre medlemmer, og vi setter nå i gang et prosjekt for å bli bedre til akkurat dette. Vi holder også på med stadige forbedringer på andre områder av driften. Det pågår et kommunikasjonsprosjekt som skal gjøres oss bedre til å kommunisere oftere med medlemmer. Vi ser fram mot sesongen som kommer, og vi skal levere videre både redaksjonelt, når det gjelder nettsalg, tur/billettsalg og kundeservice for alle som tar kontakt med oss, avslutter daglig leder Bernt Hjørnevik i MUSCS.

MED SKOTSK FOTBALL INN I SOLNEDGANGEN

▶ AV: KARL YNGVAR ØVENSEN

Både Airdrie-manager Ian Murray (40) og Strømsgodset-spiller Niklas Gunnarsson (30) hadde bursdagsjubileer våren 2021, innhyllt på hvert sitt vis av koronapandemiens konsekvenser. I Skottland var det trenings- og spillestopp for alle lag under de to øverste divisjonene fra starten av januar til midten av mars 2021, mens lagene i Viken fylkeskommune i Norge ikke fikk lov til å trene sammen før i starten av april 2021. Håndboka 2021/2022 samla Murray, med fortid i Asker Fotball i 2. divisjon fra 2017 og 2018, og Gunnarsson, med fortid som Scottish Cup-mester for Hibernian FC i Edinburgh våren 2016, til en to timer lang samtale om skotsk og norsk fotball over Teams onsdag 24. mars 2021. Det blei en meget interessant samtale mellom trenere/spillere i to fotballand, som bare er adskilt av litt vann (Nordsjøen).

Ian Murray, født og oppvokst i Edinburgh, med en fotballkultur som dyrker hardt arbeid, møtte Niklas Gunnarsson, som godt kan stå for norsk fotballs søkelys på organisering og profesjonalitet. Begge har spilt for Hibernian FC på nordøstkanten av Edinburgh, hovedstaden i Skottland, og begge har erfaringer fra både skotsk og norsk fotball. Ian Murray har siden oktober 2018 vært manager for den storsatsende League One-klubben Airdrieonians, som befinner seg 17 engelske mil øst for Glasgow Central Station og 36 engelske mil vest for Easter Road Stadium i Edinburgh. Det vil si at det tar Ian Murray ca. 36 minutter å kjøre i jevn trafikk fra boligen i Edinburgh til treningsfeltet ved The Penny Cars Stadium i Airdrie, som er en by med ca. 37 500 innbyggere ved siste folketelling.

Supersupporter Peter Moncur og Niklas Gunnarsson på Starbucks i Sør-Edinburgh den 29. februar 2016.

Kulturforskjeller

-Skotske fotballspillere er vanskeligere å undervise og lede enn norske, bedyrer Ian Murray, som tror det kan skyldes at norske fotballspillere blir tidligere organisert, og at de fra barnsben av blir lært opp til å innta bestemte roller i fotballaget. – Kulturene i Skottland og Norge er nok ganske like generelt sett, men i fotballkultur er det faktisk temmelig store forskjeller, påpeker Ian Murray, som ikke vil si at den ene kulturen er bedre enn den andre. – Skotsk og norsk fotball har hver sine særmerkte styrker. Det er alt det som er rundt fotballen, som på mange måter er bedre og mer profesjonalisert i Skottland. Det gjelder ikke minst supporterkulturen, sier Murray. Niklas Gunnarsson nikker bekreftende. – I Skottland var det et voldsomt leven før, under og etter viktige oppgjør i cup og liga, forteller Gunnarsson, som spilte for Hibernian FC fra 9. januar til 21. mai 2016, på utlån fra Vålerenga IF i Norge. I Gunnarssons siste kamp for Hibernian, lørdag den 21. mai 2016, oppnådde han noe som Ian Murray aldri makta, eller for den saks skyld 114 år med Hibernian-spillere før den tid heller ikke klarte, og det var å vinne Scottish Cup (den skotske FA-cupen). Murray snakker derfor med

betydelig respekt med Gunnarsson i dette Teams-intervjuet. Alle fra Edinburgh vet hvor mye det betyr å ha hevet den hellige gral over sitt hode. Da er du en slags helgen. Det er nummeret før tilbedelse. Niklas Gunnarsson kan i hvert fall drikke gratis i bydelen Leith resten av sitt liv, om han skulle ønske det.

Hibernian FC

Niklas Gunnarsson (som har spilt for Godset i Drammen siden koronautbruddet i Norge i februar 2020) har vanskelig for å sammenlikne Hibernian som klubb med alle de andre klubbene som han har spilt for (Odds Ballklubb, Vålerenga, Elfsborg, Djurgården, Palermo, Sarpsborg 08 og nå Strømsgodset). – Jeg hadde ikke noe kjennskap til skotsk fotball før jeg ankom Edinburgh på lån fra Vålerenga den 5. januar 2016. Jeg tok en telefon til Ronny Deila, som på det tidspunktet var manager for Celtic, og han anbefalte Hibernian varmt. Han sa at Hibs er en av de fire største klubbene i Skottland (de tre andre må være The Sevco Rangers 2012, Celtic og Aberdeen), og at den er meget veldrevet. Alt dette stemte. Reint fotballmessig var det en stor opptur å skifte fra benken i VIF (under Kjetil Rekdal) til høyrebacken i Hibs. Også

opplevelsesmessig var det den beste tida jeg har hatt på fotballbanen, ikke minst pga. cuptriumfen i min aller siste kamp for Hibs. Værmessig var det hustrig. Regnet pisker deg i ansiktet, vinter som vår, i Sørøst-Skottland, bedyrer Gunnarsson, som ikke mener at det plagde ham, siden han er vant til å kle seg etter været. Ian Murray vil da vite nærmere hvordan forbindelsen mellom Gunnarsson og Hibs kom i stand? – Jeg spilte på utlån i svenske Elfsborg høsten 2015. Hibs har en talentspeider i Sverige som kom for å se på en islending som spilte for Hammarby, da vi møtte dem. Speideren gjorde Hibs oppmerksomme på mitt navn etter kampen. Etter det blei det oppretta kontakt, og Ronny Geson Gunnarsson (far til Niklas, og også hans rådgiver og agent) reiste til Edinburgh og forhandla fram en avtale, da VIF ikke ville love meg fast plass på laget, forteller Niklas Gunnarsson.

Skotsk fotballs forbedringspotensial

Ian Murray mener at skotske fotballklubber og fotballforbundet i landet bør satse langt mer på å utvikle unge talenter. – Vi må bli flinkere til å gi de unge talentene stort ansvar tidlig, i stedet for å hente inn etablerte spillere fra lavere divisjoner i England, for å vente på at de unge skal bli «klare» for seniorfotball, bedyrer Ian Murray, som prøver å jobbe nettopp etter denne filosofien i League One-klubben Airdrieonians. I Airdrie har de 15

helprofesjonelle spillere, og fem til seks spillere som er ansatt på deltid, siden de for det meste driver med studier. De fleste av disse er unge spillere. – Store klubber i Skottland er bedre enn norske på talentutvikling, siden de har heltidsakademier. Unge talenter fra Irland og Storbritannia får spille fotball på heltid fra de er 15-16 år gamle, skyter Niklas Gunnarsson inn. – I Norge er folk mer opptatt av skigåing, legger han til. Niklas Gunnarsson gikk selv akademitida si i Walsall FC i Birmingham fra han var 16 år gammel. – Det er både lett og vanskelig å peke ut veien framover, sier Ian Murray, spilleren med 296 kamper til sammen for Hibernians A-lag. – Landslagssjef Steve Clarke bør ta ut bare unge talenter til landslaget, og han bør få støtte fra SFA til å gå fem-seks år framover med bare tap, for å utvikle og videreforedle disse spillerne til et virkelig godt skotsk framtidslandslag. Spillefilosofien bør alltid ha med utvikling som hovedbestanddel, understreker Murray. – Det hadde vært kjempe spennende om Stevie Clarke kunne få tid til å gjøre noe slikt, responderer Gunnarsson, som likevel ikke tror at det vil skje, i hvert fall ikke med Clarke, som er av «den gamle skolen». – Erling Braut Haaland er den beste unge spilleren som jeg har sett på mange, mange år, sier Ian Murray, og tror den norske landslagssjefen Ståle Solbakken gjør klokt i å bygge opp sitt landslag nettopp rundt unge stortalenter som Haaland.

Ian Murray som Hibernian-kaptein i hans velmaktsdager.

Lavt press i Norge

- Mange norske lag velger å legge seg veldig dypt, siden de er opptatt av det taktiske og beholde formasjonen. De fleste skotske lag presser imidlertid mye høyere, ettersom aggresjon er hovedprioritet. Norske spillere makter å holde hodet kaldt, siden de mottar mye informasjon og vet hvor viktig f.eks. den defensive strukturen i laget er. Skotske spiller er enklere, men også mer «gatesmarte», og dermed leser de spillet raskere, forklarer Ian Murray, som i 2020/2021-sesongen stort sett spilte med en 4-2-3-1-formasjon med Airdrieonians på tredje nivå i Skottland. Laget endte til slutt på andreplass i League One, men tapte opprykksfinalen mot Greenock Morton.

Niklas Gunnarsson en VIF-kamerat på Hibs Club i Edinburgh søndag den 17. januar 2016.

- Skotske fotballspillere har mer pasjon i sitt spill, og det har med supporterne å gjøre. I Skottland er det ikke bare høylytt jubel når det blir scora, men det er også klapping og synging fra tribunen når en spiller gjør en fin takling. De skotske supporterne aksepterer intet mindre enn ett hundre prosent innsats, mens den norske tribunekulturen er mer lavmælt, hevder Ian Murray. Niklas Gunnarsson lærte å spille mer aggressivt i Skottland. I Eliteserien 2020 toppa Gunnarsson én av statistikkene. Han pådro seg hele ni gule kort på 26 kamper, og måtte dermed sone tre kampers karantene. I Norge har Gunnarsson stort sett spilt midtstopper, mens han i Skottland ble foretrukket på høyrebacken,

både i en forsvarstrener og en forsvarsfirer. - Jeg liker best å spille midtstopper, og det var en tilfeldighet at jeg i starten av karrieren ble brukt som høyreback i Odd og VIF, bedyrer Gunnarsson. Én måned etter at låneoppholdet i Hibs var over, var jeg og min far tilbake i Edinburgh. Da hadde Hibs allerede skifta hovedtrener fra Alan Stubbs til Neil Lennon. Lennon tilbød meg en treårskontrakt med klubben, med dobling av lønna ved opprykk. Totalpakka i Djurgården i Stockholm var imidlertid bedre, og noe av supporterkulturen i Sverige er nesten tilsvarende den skotske, slik at da var valget enkelt, understreker Gunnarsson.

Desibelnivået i Skottland

- Jeg synes av og til at det blir for mye hawaii-fotball i Norge. Skottene er langt bedre i dueller. Dessuten trives jeg bedre på naturgress enn på alle disse kunstgressbanene i Norge. Det blir mer teknisk fotball på kunstgresset i Norge, men kunstgress er tross alt bare en nødløsning, siden de klimatiske forholdene gjør det vanskelig å holde gode naturgressbaner i gamlelandet, hevder Gunnarsson.

- Kunne du tenke deg til å spille for Hibernian igjen på tampen av karrieren?

- Ja, definitivt, det tror jeg, dersom timingen er korrekt. Jeg har bare herlige inntrykk fra tida mi

der. I 2017/2018 stod det i Edinburgh Evening News at de ønska meg tilbake. Ellers har jeg i mellomtida hatt tilbud fra både Ross County, Dundee og et annet skotsk lag, men det har hver gang vært andre tilbud som har frista mer, forteller Niklas Gunnarsson. Han har det siste året vært bosatt i ny leilighet på Union Brygge i Drammen, og han har avvist gode tilbud fra klubber i Latvia og Finland. - For to-tre år siden forsøkte assistentmanager John Doolan å hente meg over til Accrington Stanley, medgir Gunnarsson, som i januar 2019 i stedet meldte overgang fra Djurgården til den italienske Serie B-klubben Palermo på Sicilia. Der var han svært uheldig. Han blei tidlig skada, og klubben skifta trener hele seks ganger. Pga. økonomisk rot blei Palermo degradert til Serie D. Niklas Gunnarsson fikk bare utbetalt lønn for to måneder, og klubben skylder ham og de andre spillerne fortsatt lønn for de fire siste månedene. Saken ligger hos

UEFA, men det er tvilsomt om de kan få noe penger derfra, siden Palermo blei slått konkurs. - Det hadde vært fascinerende å måle desibelnivået på skotske fotballtribuner og sammenligne det med norske tribuner (med publikum). Jeg er ganske sikker på at lyden er i hvert fall fire ganger høyere i Skottland, tror Gunnarsson. Ian Murray sier seg hjertens enig: - Koronapandemien må snarest komme under kontroll, for det blir nesten som å spille treningskamper uten publikum på tribunene. Spillerne trenger det ekstra løftet som et engasjert publikum gir!

Ian Murray, hans mor og hans eldste sønn i Famous Five Lounge på Hibs Club i september 2019.

DU FINNER OSS PÅ:

OSLO CITY

 23 69 10 40

SANDVIKA STORSENTER

 23 69 10 43

STRØMMEN STORSENTER

 23 69 10 44

HOVEDKONTOR

 23 69 10 30